УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2008
липень-серпень

Величаємо тебе, Хрестителю Спасів Іване,
і всеславно звеличуємо народження твоє!

Чудотворна ікона пророка, предтечі і Хрестителя Господнього Івана у василіянському монастирі Різдва Божої Матері в Улашківцях. Кожного року на свято Різдва Івана Хрестителя 6-7 липня в монастирі відбувається велелюдний відпуст. Поспішайте і моліться, щоб отримати ласки перед чудотворними іконами улашківського монастиря.

Адреса монастиря:

село Улашківці, Чортківський район, Тернопільська область, телефон: 8 (035-52) 6-51-47

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЛИПЕНЬ....5
НА СЕРПЕНЬ....6
НА ВЕРЕСЕНЬ....7

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)
ЧОМУ БОГ НАКАЗАВ АВРААМОВІ ПРИНЕСТИ В ЖЕРТВУ СВОГО СИНА?....9

Любов ДІВЧУР
ДІАМАНТОВОМОМУ ЮВІЛЯРУ....14

Ігор СКЛЕНАР
Я ЗГАДУЮ, ГОСПОДИ, ВНОЧІ ТВОЄ ІМ'Я І БЕРЕЖУ ЗАКОН ТВІЙ....15

НОВИНИ. ПРИЗНАЧЕНО НОВИХ ЄПИСКОПІВ УГКЦ....19

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
МОНАШІ ОБЛЕЧИНИ В МОНАСТИРІ СВ. МИКОЛАЯ....20

Володимир ТЕРЛЕЦЬКИЙ
МОЛИТИСЯ ЧИ НІ?....21

Вікторія ВДОВІН
НАСЛІДУЙМО ІДЕАЛ ЧИСТОТИ ДУШІ І ТІЛА НЕПОРОЧНОЇ ДІВИ МАРІЇ, МАТЕРІ БОЖОЇ....24

о. Володимир ЯВТУШЕНКО
КОРУПЦІЯ І РОЛЬ ЦЕРКВИ У ЇЇ ВИКОРІНЕННІ....27

Р. Я. ДУТКА
ЩО ТАКЕ «ЗДОРОВ'Я» І «ХВОРОБА» З ПОЗИЦІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЕТИКИ....30

Ірина ПАНАС
МІСЦЕ ДИТИНИ У БОЖОМУ ХРАМІ....31

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ....33

ЗРОБІТЬ ВАШ ПОГЛЯД НА СВІТ ЯСКРАВІШИМ!....34

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ЛІКАР ІЗ ЛАВРОВА....35

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «ПРОРОК ІСАЯ»....40

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. ДВІ СЛОВІ....41

А. ПОПРЕЧНИЙ («Дзвіночок»)
ВІДГАДАЙТЕ!....42

ШАНУЙ БАТЬКА ТВОГО ТА МАТІР ТВОЮ....43

ОПОВІДАННЯ. ВСЕ РОБИ З БОГОМ....44
У НАШІЙ ПОШТІ....45

Іринка ПАЛЯНИЦЯ
КАЗКА ПРО ДІВЧИНКУ ХРИСТИНКУ ТА ПРО ЗОЛОТУ ВЕРХІВКУ ДЕРЕВА....46

Анастасія ХМІЛЯР-ЛЬВІВСЬКА
ЗА МОВУ ПОТРІБНО БОРОТИСЯ....47

СПРАВЖНЯ КРАСА....48

Ю. ШКРУМЕЛЯК («Дзвіночок»)
ДЕ УКРАЇНА?....49

МИ ВСІ ДІТИ УКРАЇНСЬКІ....49

ВАЖНА ПРИЧИНА....49

Соломія КОРНИЧ
КРОСВОРД «КАЗКОВИЙ»....50

НАС ОТОЧУЄ БЕЗЛІЧ ЗНАКІВ БОЖОЇ ЛЮБОВІ

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Літо, що вабить нас до відпочинку, веселощів і забуття, завдає клопотів селянам, які працюють на своєму полі, може дещо приспати увагу і пильність. Адже після літа трапляються найбільші несподіванки у нашому житті: і в політиці, і в господарстві. Саме тому літо є також часом відповідальності, навчання, поглиблення віри і надії на Боже Провидіння. Саме влітку відбувається багато прощ до святих місць. Проща мобілізує людину, спонукає її віддати Богові частинку себе: покинути звичний ритм життя, докласти зусиль і засобів, щоби відвідати святе місце. Часто це спонука до заглибленого переосмислення власного життя і віри, доброї, щирої Сповіді, правдивого навернення. Ми можемо себе запитувати: хіба не достатньо умов маємо вдома? Адже тут також є церква, Служба Божа, Святі Тайни. Це правда, але відсутній один важливий елемент — елемент нашої невідкличної і небуденної жертви Богу. Тому принаймні раз у рік кожен здоровий християнин повинен здійснити щось більше, аніж прийти до храм; дати від себе більше для Бога, Церкви, для своєї безсмертної душі.

Час відпусток і численних літніх клопотів не повинен нас задурманити. Не буває відпустки від моралі, відповідальності, християнства. В цих сферах необхідно подбати про власний зріст, катехизацію, навчання. Можемо сказати, що час, який нас очікує — це час нової важкої праці, з якої ми повинні вийти удосконаленими й відновленими.

Дуже важливо не дати себе обманути нещирими розповідями і порожніми обіцянками. Вже кілька років поспіль восени нас зустрічають різні несподіванки у політичному житті. Наше завдання сьогодні —

не покладатися на людей, навіть на себе самих, а все своє упование покласти на Бога. Саме через недосконалість нашої надії ми знову і знову дивуємося новим подіям у житті, не знаючи, як ними керувати чи бодай взяти під сякий-такий контроль. Роздуми про правдиву християнську надію, яка відкриває нам Бога-Отця, Який піклується нами і нас любить, молитва за міцну *християнську* надію, хоча, з першого погляду, виглядає занадто відірваною від насущних людських проблем, насправді подає нам наснагу і силу долати саме щоденні труднощі, не впадати у відчай, довіряти Отцю і врешті — ніколи не бути заскоченими якоюсь несподіваною, якою б вона не була: горе чи утиск, хвороба чи навіть смерть. Не забуваймо тих, які останніми часами зіштовхнулися саме з такими проблемами, особливо тих, які несподівано загинули під час недавньої стихії, або в автокатастрофах, або при інших обставинах, і молімся за них до Господа Бога.

Коли природа буяє, Господь у своєму милосерді подає нам плоди праці наших рук, не забудьмо виявити те почуття, яке часто маємо, але так важко його висловити: почуття вдячності Богу і ближнім. Справді, цілком не відаючи, що нас очікує в майбутньому, часто надіємось на неможливе, не зауважуючи того, що маємо тепер, у цей час. Прагнути щастя в майбутньому — це також насолодитися Божими дарами сьогодні. Частіше дивімося навколо себе, нас оточує безліч знаків Божої любові і Його піклуванняпро нас. Не забуваймо дякувати Богу і людям.

Наш часопис також йде на канікули у серпні, як звичайно, число не вийде. Але ми залишаємося з Вами у молитві. Бажаємо всім читачам часопису здійснити влітку бодай одне паломництво, скріпити християнську надію, плекати повсякчасну вдячність, відпочити. Нехай жодні несподіванки не захитають нас на нашому християнському шляху!

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 26.06.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби зростало число волонтерів, готових охоче й самовіддано служити християнській спільноті.

МІСІЙНИЙ: Щоби Всесвітній День Молоді у Сіднеї (Австралія) розпалив серед молоді вогонь Божої любові і вчинив їх сівачами надії для нового людства.

МІСЦЕВИЙ: Щоби молодь України активніше організовувала різноманітні релігійно-церковні заходи і так утверджувалася в Церкві та посідала у ній відповідне місце.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

Підготував о. Йоан РЕГУСЕВИЧ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби людська сім'я вміла шанувати Божий задум щодо світу і щораз більше усвідомлювала, що усе сотворене є великим Божим даром для нас.

«Людство — велика родина; сім'я потребує дому, відповідного для себе середовища. Для родини, якою є людство, таким домом є земля, і дуже важливо є «відчувати» землю як «наш спільний дім», який Бог Творець нам дав, щоби ми в ньому відповідально і творчо жили» (Папа Венедикт XVI з нагоди Всесвітнього Дня миру 1 січня 2008 року Божого).

У «Символі віри», який починається словами: «Вірую в Єдиного Бога Отця Вседержителя, Творця неба і землі...» ми визнаємо, що все на землі, та й сама земля, існує завдяки творчій любові Бога, весь світ є даром Божої любові людині.

Бог доручає людині землю, щоби вона її «порала і доглядала» (Бут. 2, 15), а не перетворювала у пустелю. Людина покликана Господом до відповідального впорядкування довкілля, покликана бути добрим управителем та садівником у світі Божого створіння.

МІСІЙНИЙ: Щоб увесь Божий Народ був заохочуваний до відповіді на загальне покликання до святості та місії, з уважним розпізнаванням харизм і турботою про постійний духовний та культурний розвиток.

«Воля Божа — святість ваша» (1 Сол. 4, 3). До святості покликані всі, кожна особа зокрема.

Найважливіше у житті кожної людини — бути християнином не за назвою, а по духу. Бути християнином — значить бути такою людиною, якої Бог не соромитиметься. Християнин, людина Божого Духа, несе світло у світ там, де панує темрява, надію — там, де є розпука і безнадія, любов — там, де є гіркота, ненависть, заздрість, ворожнеча, чвари. Християнин зі свого життя виключає все те, що ганьбить його, ганьбить ім'я християнина, більше того, виключає із свого життя все те, що ганьбить самого Бога. Це і є головною місією і завданням християнина в сучасному світі.

МІСЦЕВИЙ: Щоби населення України не обмежувалося тільки турботою про суспільні проблеми, а також звертало увагу на проблеми екології, які є наслідками людської безвідповідальності.

Поряд із економічними проблемами, які існують в Україні, не менш шокує питання екології, чистоти довколишнього середовища. Масове вирубування лісів, ерозія землі внаслідок невідповідального господарювання та надмірне використання мінеральних добрив і отрутохімікатів — це далеко не повний перелік ознак сучасної екологічної кризи. На жаль, ми перестали бути мудрими управителями і скоріше схожі на «розбійників». Земля переживає долю чоловіка, «якого обдерли і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого» (Лк. 10, 30).

Забруднення довкілля за принципом бумеранга обертається проти нас самих, негативно позначається на нашому здоров'ї, часто ставить під загрозу життя людини, яка дихає забрудненим повітрям, п'є забруднену воду і споживає продукти харчування, вирощені на забрудненій землі. Тому у Божому світлі нам потрібно переосмислити свою поведінку щодо навколишнього середовища та, принаймні, призупинити поглиблення екологічної кризи в Україні.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ ЄВДОКИМ ПРАВЕДНИЙ (13 СЕРПНЯ)

Праведний ЄВДОКИМ, уродженець Кападокії у Малій Азії, жив у IX столітті під час царювання імператора Теофіла (829-842). Він був сином благочестивих християн Василія та Євдокії, шляхетних родом й відомих імператору. Праведне життя святого Євдокима цілком було спрямоване на служіння Богові й допомогу ближнім. Склавши обіт дівицтва і чистоти, він уникав спілкування з жінками і навіть не дивився на них; тільки зі своєю матір'ю, яку глибоко шанував, він проводив корисні для душі бесіди. За благочестиве життя імператор призначив святого Євдокима правителем Харсійської області. Виконуючи свої обов'язки як Божий слуга, праведний Євдоким управляв людьми й судив їх справедливо і в покорі, дбав про бідних, сиріт і вдів, був захисником для пригноблених. Особисті християнські подвиги, які він сповняв таємно, були відомі тільки Богу.

Своїм непорочним життям Євдоким уподобався Богу й Господь покликав його в тридцятитрирічному віці. Лежачи на смертній постелі, святий Євдоким заповідав покласти себе в могилу в тій одежі, в якій застане його смерть. Потім він відіслав усіх з кімнати й просив Господа в молитві, щоб його кончину ніхто не бачив, подібно, як ніхто не бачив його таємних подвигів при житті. Домашні поховали його, як він заповідав. Відразу ж після кончини праведного Євдокима на його могилі почали відбуватися чудеса, багато хворих зцілювалися, слава про чудесні видужання зростала.

Через вісімнадцять місяців із Константинополя, куди після смерті святого переселились його батьки, прийшла поклонитися мощам мати святого Євдокима. Вона наказала зняти камінь, відкопати землю, відчинити труну й усі побачили обличчя святого, світле, мов живе, яке зовсім не піддалося тлінню. Чудові пахощі виходило з нього. Труну з мощами вийняли із землі. Святого перевдягли в нові одежі. Мати хотіла взяти мощі сина в Константинополь, але Харсійські жителі не дали забрати дорогу для них святиню. Однак через деякий час ієромонах Йосиф, який жив и служив при гробі святого, все ж перевіз мощі святого Євдокима в Константинополь. Там їх покладено у срібний саркофаг у церкві Пресвятої Богородиці, яку побудували батьки праведника.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби християни допомагали тим, хто через війну чи переслідування змушений покинути власну домівку і Батьківщину, захищати й забезпечувати свої права.

З давніх-давен люди намагалися вирішувати деякі соціальні проблеми шляхами війн. Однак треба сказати, що війна — це велике лихо і великий злочин супроти життя, бо приносить з собою страждання і смерть, горе і несправедливість. Війна завжди є поразкою для людства і не може сприяти розв'язанню проблем між народами, оскільки породжує нові і складніші конфлікти. Дуже часто від цих конфліктів потерпає мирне населення, а іноді навіть стає мішенню війни. У деяких випадках людей брутально знищують чи насильно виганяють із власних домівок. Жертви війни — біженці через воєнні дії — змушені втікати і шукати притулку за межами Батьківщини. Тому свята Церква закликає нас, християн, надавати їм матеріальну підтримку, захищаючи їхні права і людську гідність.

МІСІЙНИЙ: Щоби кожна християнська сім'я, вірна святому Таїнству Подружжя, плекала взаємну любов і єдність, стаючи малою євангелізаційною спільнотою, відкритою та чутливою до духовних і матеріальних потреб ближніх.

Слід пам'ятати, що людське життя є Божим. Господь, який створив людину з любові, покликав її також до любові і ця любов благословенна Богом у святій Тайні Подружжя. Господь наш Ісус Христос, що народився як другий Адам у подружжі Йосипа і Марії, підніс подружжя до гідності Святої Тайни, тобто до ласки Божої, спасенної Тайни, події святої історії і частки Божої Євангелії. Христос довів, що Подружжя дає Божу благодать, ласку Божого життя, можливість шляхетної поведінки і освячення. Завдяки отриманому Таїнству на християнську родину покладено особливу місію — свідчити і проголошувати Євангеліє Життя. Тому молімося, щоб наші християнські сім'ї були сім'ями спільної молитви, живої віри, повні людської і Божої правди, доброти, краси, справедливості, свободи, сприятливої атмосфери для життя, щоби наші сім'ї і родини були другим Назаретом, де пануватиме мир, любов, злагода, єдність, жертвенна праця, а також глибоке взаєморозуміння і турбота одне про одного.

МІСЦЕВИЙ: Щоб умови в українській армії дозволяли жити повноцінним життям, включаючи його духовну складову та бути прикладом вірності у службі ближнім.

Світлої пам'яті Святіший Отець Іван Павло II свого часу наголошував, що ми повинні бути будівничими миру, миротворцями, «бо мир — це наша справа: він вимагає від нас мужніх і солідарних спільних дій. Але одночасно і насамперед — мир є Божим дором: ми благаємо про нього в наших молитвах» (послання папи з нагоди Всесвітнього дня миру 21 грудня 1978 року). Кожного разу на Святій Літургії ми молимося «за Богом бережений народ наш, за правління і за все військо», за наших військовослужбовців. Найперше ми повинні молитися, щоб у військових частинах серед військовослужбовців не було насильства, бо вони покликані захищати добро, істину і справедливість, не виконували злочинних наказів, які суперечать правам людини. Тому так важливо, щоб ті, хто служить в українському війську, могли поглиблювати свою віру, мали вільні можливості для участі у недільній Службі Божій, передбачений час для особистого життя, коли могли б практикувати молитву, а також, щоби священики могли вільно приходити до військових частин і надавати духовний провід солдатам.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ
МУЧЕНИК СЕВЕРІЯН (22 ВЕРЕСНЯ)

Святий мученик СЕВЕРІЯН (+320) постраждав за Христа в Севастії Вірменській від правителя Лісія під час переслідування християн імператором Лікинієм (307-324). Ще до свого мученицького подвигу святий Северіян проявив щире співчуття до сорока воїнів-християн, які постраждали за визнання Імені Христового. Він відвідував в'язнів у темниці, скріплюючи їхній дух, закликаючи до мужності та стійкості. Через півроку після страдницької кончини мучеників на озері Севастійському Северіян був також приведений на суд за ісповідання християнської віри і зазнав жорстоких катувань. Глибоко відданий Волі Божій, святий Северіян під час катувань закликав Господа, випрошуючи в Нього міцності перетерпіти страждання й до кінця пройти свій мученичий подвиг. Після нелюдських мук, незламаний у своїй вірі, святого мученика повішено з каменем на шиї вниз головою на міському мурі. Так він переставився. Тіло його було перенесено севастійськими християнами в його дім, куди стікались місцеві жителі попрощатися з ним і просити його святих молитов. При цьому воскрес померлий, але ще не похований слуга святого Северіяна, який, вставши зі смертної постелі, прийшов проводити в останню путь свого господаря. Він прожив потому ще п'ятнадцять років, нікуди не відлучаючись від місця поховання святого мученика.

ЧОМУ БОГ НАКАЗАВ АВРААМОВІ ПРИНЕСТИ В ЖЕРТВУ СВОГО СИНА?

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)

Кривавий наказ

Одне з найбільш жахливих оповідань Біблії розповідає про те, як Бог просить Авраама, щоб той вбив свого сина Ісаака і приніс його в жертву. Згідно з Книгою Буття (22, 1-19), одного разу вночі з'явився Бог Авраамові, і, щоб випробувати його, сказав: «Візьми сина твого, твого єдиного, якого любиш, Ісаака, і піди в Моріа-край та й принеси його там у всепалення». Не сказавши жодного слова, встав Авраам рано-вранці, осідлав свого осла, взяв зі собою двох слуг та свого сина Ісаака, наколов дров на всепалення і пішов на місце, що призначив йому Бог. Коли ж прибули, Авраама наказав своїм слугам побути внизу з ослом, і пішов зі своїм сином принести жертву Богові. Тож поклав Авраам дрова на плечі Ісаака (який не знав наміру свого батька), сам же взяв у руки вогонь і ніж та пішли вони. По дорозі запитав Ісаак: «Батьку, взяли ми вогонь і дрова, а де ж ягня на всепалення?» Авраам відповів: «Бог подбає собі ягня на всепалення, сину мій». Коли ж прийшли на вказане місце, спорудив Авраам жертовник, розклав дрова і, зв'язавши свого сина Ісаака, поклав його на жертовник. І коли простягнув свою руку з ножем, щоби принести в жертву, тоді ангел кликнув до нього з неба: «Авраме, Авраме, не чини нічого хлопцеві. Тепер знаю, що ти боїшся Бога та що не пощадив свого єдиного сина, для мене». Підвівши очі, побачив Авраам позаду себе барана, заплутаного рогами в кущах. Взяв його та й приніс у всепалення замість свого сина, й обидва повернулися додому.

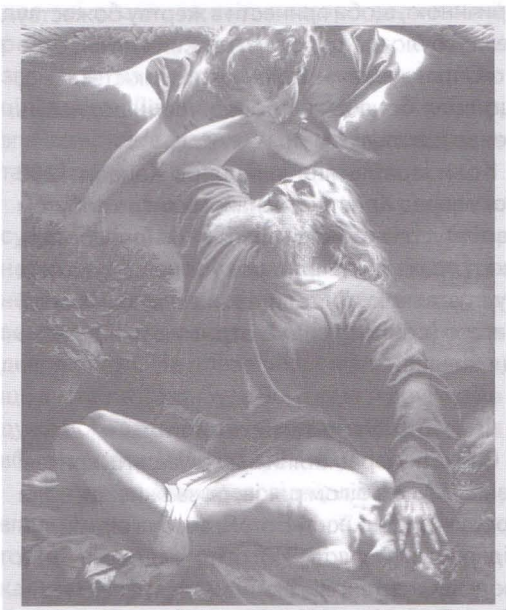

■ *«Авраме, Авраме, не чини нічого хлопцеві...»*

Острах Ісаака

Багато християн, читаючи цю главу Біблії, не можуть не почуватися згіршеними. Деякі навіть бунтують проти Бога. Як Він міг вимагати від Авраама, якогось бідного старця, що мав безплідну жінку, щоб той вбив єдиного сина, який у нього народився? Лише щоб перевірити його вірність? Чи якийсь злочин може обернутися в священний обов'язок для Бога? Це оповідання не повинно непокоїти, бо вже з самого початку знаємо, що говориться лише про випробування, яке матиме щасливий кінець. Так, але проблема є в тому, що Авраам не знав про це. Тому-то цей наказ Бога завжди провокує переляк, який важко приховати. Так розуміла його єврейська традиція, яка, зворушена тою величчю

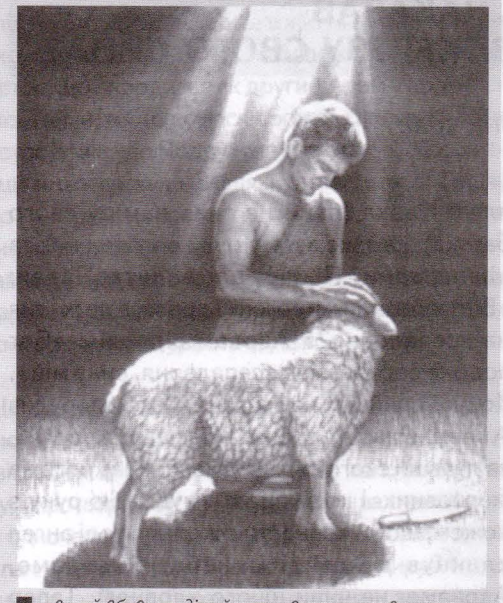

■ *звичай вбивати дітей перетворили на «викуп»*

події, каже, що Сара, жінка Авраама, коли пізніше дізналася, що її син мав бути принесений у жертву, скрикнула сім разів й померла. Та сама Біблія з незадоволенням зберігає спогад про той епізод, отож, багато століть пізніше, щоб називати Ягве «Бог Авраама і Бог Ісаака», дали йому титул «Бог Авраама і острах Ісаака» (Бут 31, 42.53). Для бідного Ісаака Бог був лише Богом остраху.

Спокуса тлумачення

Тому-то вчені, котрі досліджують Святе Письмо, запитують: чи дійсно випробовував Бог Авраама, коли просив, щоб той вбив свого сина? Чи нам також може давати такі випробування, щоб ми терпіли або щоб зробити нас жорстокими? Хіба такий Бог не знищить релігійну довіру до Нього будь-якої людини? Сьогодні всі біблісти навчають, що випробування Авраама не є правдивою подією, лише легендарним епізодом. Хоча цей випадок міг бути насправді, важливим є пересвідчитися, що вчення хоче залишити нам, тобто з якою метою цей епізод вміщено в Біблію. Саме тут виникає найбільше неправильних тлумачень: читачі завжди вірять, що вчення оповідання є в перших віршах (де говориться, що Бог хотів випробувати Авраама), коли насправді воно у останніх (наказ не вбивати хлоп'ятка). Той, хто писав це оповідання старався навчити нас, що Богові не треба людських жертв.

Який був намір автора?

Щоб краще зрозуміти оповідання, ми повинні мати на увазі те, що жертвування людей були дуже поширеним звичаєм у майже всіх народів давнини. Також і в сусідніх з Ізраїлем народів (як ханаанців, аммоніїв, моавітів та едомітів). Було звичаєм вбивати дітей, відрізуючи їм голову чи спалюючи живими, щоб опісля представити їх як жертву божкам.

Причини тих жертв були досить різними: щоб випросити кінець посухи, неврожаю, голоду або забезпечити успіх у війні. Будь-яка потреба чи горе, яке хтось переживав, були причиною, щоби принести в жертву божеству те, що було найдорожче: власних дітей.

«Оправдували» подібну жорстокість ідеєю, що воля божків — понад усе інше, навіть понад щастя людини.

Коли ізраїльтяни увійшли в Ханаан 1200 року перед Христом, ознайомилися з побутом своїх сусідів та могли пізнати огидні обряди, які ті практикували. І спокуса наслідувати їх була великою. Думали, що жертвуючи Богові багато (єдиного сина), отримають від нього ще більше.

Ягня замість хлопця

Спочатку ізраїльтяни наслідували ці криваві звичаї. Але з бігом років, розважившись, вони зрозуміли, що їхній Бог, Ягве, був відмінний від решти божків; Його не задовольняли людські жертви; Він любив життя, а не смерть дітей, і тому-то не дозволяв вбивати.

Помаленьку звичай вбивати дітей перетворили на «викуп», що полягав у жертві, в заміні дітей на ягнят (Вих 13, 12-15).

І щоб остаточно викорінити цю кровопролитну практику, ввели в Закон заборону жертви дітей:

«Нікого з потомства твого не даси в жертву на вогні Молохові» (божкові аммоніїв) (Лев 18, 21). Для тих, що не зберігали того, запровадили кару смерті: «Хто з синів Ізраїля чи прибульців, що перебувають в Ізраїлі, дасть когось із свого потомства Молохові, покарати його смертю; його земляки нехай поб'ють його камінням. А коли заплющать очі на того чоловіка і не схочуть його вбити, Я зверну моє лице проти нього й проти роду його й з-поміж його люду викореню його» (Лев 20. 2-5).

■ *«викуп» полягав у жертві, в заміні дітей на ягнят*

Гора скандалу

Переконання, що Ягве не приймає людських жертв, становило революційну ідею для тої епохи, та свідчило про величезний релігійний і культурний поступ. Але, не зважаючи на це, Ізраїльтяни не приймали його цілковито. Деколи, як знаємо з історії, під впливом сусідів впадали у спокусу і практикували такі обряди.

Так знаємо, що Єфта , один з ізраїльських суддів, повернувшись одного разу з бою, нерозважно дав обітницю Богові як подяку за недавню перемогу принести Йому в жертву на всепалення першого, хто зустріне його в дверях хати. На превеликий жаль, першою, що зустріла його, була його єдина дочка, яка дуже його засмутила і яку бідний Єфта мусів вбити і спалити (Суд 11, 29-40).

Біблія також нам розповідає, що Соломон під впливом своїх чужоземних жінок, побудував на горі на південний схід від Єрусалиму, де було капище для моавського Божка Кемош, де приносили у жертву людей (1 Цар 11, 7). Тому-то, це місце пізніше назвали «Горою Скандалу».

Що було найціннішим для Авраама

Але було щось більше. Ізраїльтяни, наслідуючи Соломона, побудували в долині Гіннім, на південь від Єрусалиму, місце, що зветься Тофет, де приносили в жертву дітей в гарячих печах. Також юдейський цар Ахаз в тій же спокусі спалив свого власного сина в жертву божку Молоху. Інший монарх, що звався Манасес, зробив те ж саме. І якийсь Хіел в той самий час хотів відбудувати місто Жеріко і, щоб мати щастя, вбив двох зі своїх синів: старшого, коли закладав фундамент, і молодшого, коли зводив мури.

Нічого не допомагали погрози та догани пророків (Мх 6, 7; Єр 7, 31; Єз 20, 31). Народ не втрачав нагод, щоб повторювати ці помилкові жахливі практики.

Тоді якийсь єврейський письменник, якого вчені називають «Елоїстом», з метою, щоб надати більшого авторитету цій забороні, написав історію жертви Ісаака, щоби приписати Авраамові те, що буде відоме ізраїльському народові протягом століть.

Так-то автор оповідає, що вже Авраам, коли жив в Ханаані 1800 року перед Христом,

також мав спокусу принести в жертву Богові те, що було йому найдорожче — свого єдиного сина, але Бог переконав його і доля Ісаака дісталася ягняті. (Те, що насправді переживав єврейський народ: в Ханаані зустрівся з практикою людських жертв та відчував спокусу наслідувати її. Але, натхненний Богом, відкинув її і призвичаївся жертвувати тварин).

Бажання «поліпшити Біблію»

Це оповідання хотіло показати, що Бог Ізраїля не був немилосердним і брутальним, як інші божки. Обстоював цінність життя та людської гідності, яку не можна порушувати навіть в ім'я Бога. І з тим намагався знищити ідею жорстоких звичаїв людських жертв.

Але, на жаль, багато читачів не знали цього. І, базуючись лише на першій частині оповідання, роблять висновок, що Бог може давати людям жахливі і деспотичні випробуванням. І як результат цього, малюють в уяві з тої історії образ нелюдяного, брутального, жорстокого Бога.

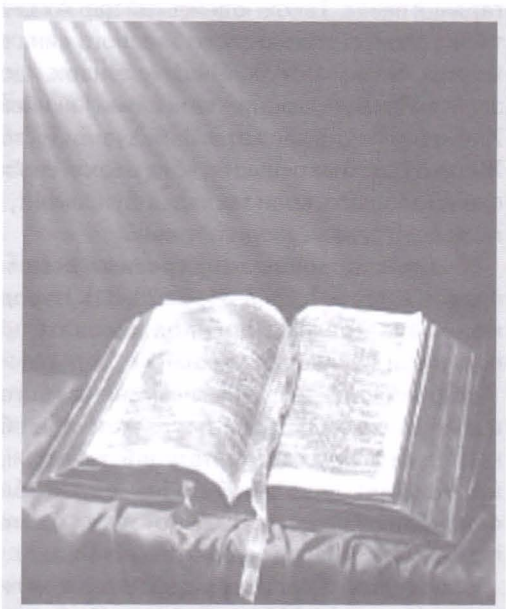

■ *БІБЛІЯ нам розказує - від сотворення і до останніх днів...*

Датський філософ на ім'я С. К'єркеґор, вражений жорстокістю епізоду, думав, що для того, щоби «врятувати авторитет» Бога, є краще оповідати в інший спосіб: «В той час, коли зв'язав свого сина на жертву, Авраам почав сильно кричати до себе самого: «Ісааку, чи віриш, що те, що я роблю, є волею Божою? Ні, я це роблю, бо маю бажання, бо, вбиваючи тебе, матиму задоволення». Тоді Ісаак сильно зворушився, і в горі викликнув: «Боже з Неба, помилуй мене. Боже Авраама, змилуйся наді мною. Будь моїм батьком, бо вже не маю його на землі». Тоді, зітхнувши спокійно, Авраам у душі промовив: «Господи Боже, прославляю Тебе, тому що в тисячі разів є краще, коли мій син бачитиме в мені потвору, аніж втратить віру в Тебе».

Віра, що породжує втрату

Але насправді не було сенсу перетворювати його, бо оповідання про жертвування Ісаака ніколи не мало на увазі навчати, що Бог прагне випробування людей, бо Він сам відкидає людські жертви. Але, на жаль, читачі Біблії, замість того, щоб зосередитися виключно на віршах, які демонструють Боже милосердя, роблять висновок про ідею славних «випробувань Бога».

Насправді, Бог не хоче випробовувати людей. Тому що такі випробування не матимуть ніякого значення. В результаті, якщо він вже знає, що хтось не витримає того випробування, чому посилає його? І якщо знає, що витримає, чому посилає? В обох випадках сам факт випробування є абсурдом.

Ні. Бог ніколи не може випробовувати людину. Не існують випробування від Бога. Хто нас постійно випробовує — це життя, товариші, сусіди, приятелі по праці, обставини нас, особисті пожадливості, слабкості.

Бог, навпаки, старається вибавляти нас, а не посилати їх. Надзвичайно важким вже життя є вже, то як же Бог може так діяти, даючи

ще важчі випробування? Він безмежно любить людину, і хоче їй допомогти вийти переможцем з усіх випробувань, в які ми впадаємо через свої гріхи.

Підтвердження словом

Слова, як слугуватимуть підтвердженням цього, знаходимо у Біблії. Послання Святого Якова каже: «Ніхто спокушуваний нехай не каже: Бог мене спокушує; бо Бог не може бути спокушуваний злом, і сам він не спокушує нікого; кожний спокушається своєю власною пожадливістю, яка його притягає і зводить. А потім пожадливість, завагітнівши, породжує гріх; гріх же, здійснений, — породжує смерть» (1, 13-15).

Також Одкровення Йоана Богослова потверджує, що Бог не випробовує, лише шукає свободи для людини під час випробування: «Що ти зберіг слово терпіння мого, то і я тебе збережу від години спокуси, що має прийти на вселенну — випробувати тих, що мешкають на землі» (3, 10).

Друге Послання Петра говорить щось подібне: «Господь знає, як визволяти побожних від спокуси» (2, 9). І Перше Послання до Коринтян: «Бог вірний: він не допустить, щоб вас спокушувано над вашу спроможність, але разом із спокусою дасть вам змогу її перенести» (10, 13).

Ідея, яку потрібно усунути

Деколи Старий Завіт каже (проте в Новому Завіті це не підтверджується), що випробування, які хтось терпить, походять від Бога. Вони є невід'ємними елементами людського життя.

Ми, християни, повинні викинути з наших думок ідею, що Бог посилає випробування, прикрі перешкоди, спричинює труднощі у житті, щоби побачити, що ми будемо робити. Не вірмо, що Бог має примхливі вимоги, які завдають нам страждання; що вдоволяється, потверджуючи свою міць ціною нашого щастя.

Ми повинні викинути з нашої віри ідею про

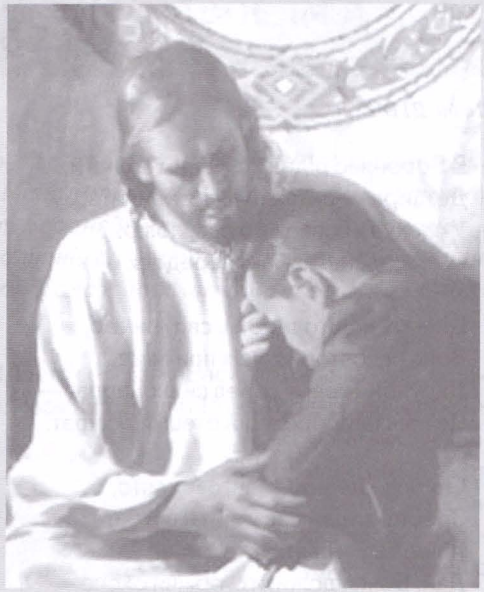

■ *Бог є Любов, Бог любить дітей, Бог цінує життя*

жахливого Бога, «Острах Ісаака», та переконати себе, що існує лише один Бог «Авва» (батько), якого проповідував Ісус; що терпить з нами, коли життя ставить нас в якесь випробування, що шукає лише добра для нас, нашого здійснення, нашого щастя.

Багато людей бояться просити Бога: «Нехай буде воля твоя». Тому що думають, що в тій «волі» можуть увійти випробування, деякі дуже болючі, як втрата сина або когось іншого дуже дорогого серцю. А причини є лише в поганому поясненні тексту про Авраама.

Це є помилковим. Просити Бога, щоби «сталася його воля», означає просити, щоб ми ніколи не мали проблем, ані неприємностей, ані страждань. Бо ніколи не може увійти у волю Божу щось, що спричинює страждання людини. Тому ніколи не є нещастям «зустрічатися» з волею Божою.

Читати текст про жертвування Ісаака під тим поглядом, до того ж з повагою до Біблії, — це відкрити, що Бог є Любов, Бог любить дітей, Бог цінує життя. Таким є наш Бог, Ісус Христос.

ДІАМАНТОВОМУ ЮВІЛЯРУ

Люба ДІВЧУР

В Бороняво річкою, де сині Карпати,
Де щира молитва та пісня крилата,
У спеку та повені, друже, повір,
Сіяє щодень діамант серед гір.

Ціни тій коштовності в світі немає,
Вона неповторна, усіх притягає,
Дарунок Творця серед синіх Карпат —
Це наш найдорожчий отець Йосафат.

Святкує отець діамантове свято,
Зробив за цей час у житті він багато,
Лише 60 Ви святкуєте, отче,
Дай, Боже, дожити сторіччя охоче.

Ангели полинули в небі в таночок,
Та Ваші чесноти сплели у віночок,
Танцюють у ньому, співаючи: «Свят,
Святкує отець Йосафат 60».

У серці любов до Вкраїни палає,
Хоч родом Ви з Боснії, кожен це знає,
З'явились на світ в українській родині,
Котра зберегла рідний вогник донині.

Ви мудра, побожна і чуйна людина,
В біді безвідмовна, на світі єдина,
Для нас Ви — опора, духовний наш тато,
Такого, як Ви, у житті пошукати.

Усім своїм серцем Ви любите Бога,
Вузька та терниста до Нього дорога,
Та хто на Ісуса в житті уповає,
Всі труднощі вмить він із Ним подолає.

Гордяться сторінки часопису Вами,
Нераз працювали над ними ночами,
Редактором були його вісім літ,
«Місіонар» побачив цілий світ.

В Бороняво річкою, де сині Карпати,
Пишаються вірні отцем Йосафатом,
Довірився він чудотворній іконі,
Всміхнулась Пречиста людині в фелоні.

Воскресла руїна, зі сну пробудилась,
І там, де здавалось, життя зупинилось,
Лиш Ваші зусилля, недоспані ночі,
Церковцю на ноги підняли охоче.

Низький Вам уклін, найдорожча перлино,
В житті неповторна, ласкава людино,
В свої 60, діамантове свято,
Прийміть від усіх теплих слів Ви багато.

Всечесний наш отче, духовний наш тато,
Хай Бог благодатей дарує багато:
Міцного здоров'я та щастя і долі,
Рясних Вам плодів на Господньому полі.

За Вас молитви ми підносим до Бога,
Нехай уквітчається Ваша дорога,
Хай Матінка Божа візьме під опіку,
Святий Йосафат хай провадить довіку.

Вітаємо Вас, діамантовий отче,
Живіть многа літ Ви на світі охоче,
Бажаєм нетлінні скарби назбирати,
У вічності в славі святих засіяти.

Я ЗГАДУЮ, ГОСПОДИ, ВНОЧІ ТВОЄ ІМ'Я І БЕРЕЖУ ЗАКОН ТВІЙ

Ігор СКЛЕНАР

Ці слова псалмопівця можна впевнено застосувати для характеристики четвертого редактора відродженого «Місіонаря» о. Йосафата Воротняка, настоятеля василіянського монастиря в смт. Бороняво на Закарпатті. 6 липня цього року йому виповнюється 60 років. Його довголітній співробітник по редакції виділяє в цій статті найзнаменніші події з життя і служіння шанованого ієромонаха Василіянського Чину в Україні.

Павло Воротняк народився у працьовитій багатодітній родині в с. Брезік у Боснії (сьогодні Боснія і Герцоговина) 1948 року. Його батьки були побожними греко-католиками, коріння яких тягнеться аж на Яворівщину.

1965 року юнак Павло вступив на новіціят отців Василіян у містечку Кула (сучасна Сербія). 1966-го склав перші монаші обіти, а 1974 року — вічні. Вивчав філософію і богослов'я спочатку в папському університеті св. Ансельма в Римі, продовжив богословські студії в Папському Східному Інституті в 1975-1977 роках і отримав ліценціат. Висвячений на священика 29 червня 1975 року з рук папи Павла VI. Потім працював як греко-католицький священик у колишній Югославії, розбудовував українську греко-католицьку парафію у містечку Кула. Його духовна діяльність в колишній балканській державі тісно пов'язана із сестрами Служебницями НДМ та сестрами Василіянками. Рідні сестри о. Йосафата Надія і Тетяна до сьогодні служать Богові як Служебниці. Племінниця Михаїла також обрала таку дорогу життя. Немало дівчат за його порадою стали монахинями у цих жіночих богопосвячених спільнотах.

■ *отець Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ*

В молоді роки вивчив кілька європейських мов. Неодноразово ще як василіянський студент побував в різних країнах світу, а вже як священик очолював паломницькі поїздки зі своїми вірними, зокрема знаменною стала проща до Люрду. В роки підпілля УГКЦ він не один раз був своєрідним зв'язковим між головною управою Чину і підпільними монахами в Україні, наражався на небезпеку бути заарештованим в колишній УРСР, незважаючи на свій статус «турист із союзної республіки Югославія».

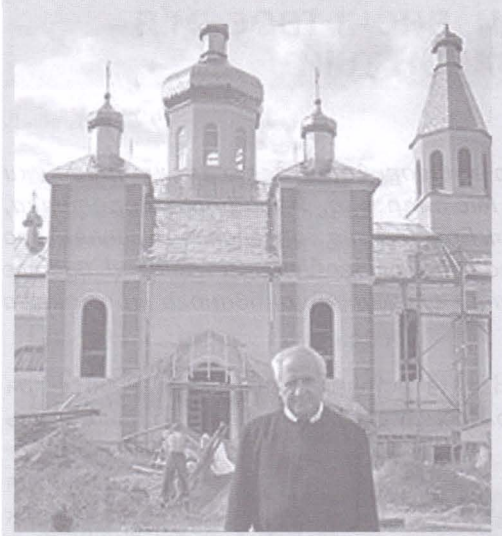

■ о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ на фоні боронявської церкви

1992 році настоятелі Чину скеровують отця Йосафата в Україну. В його арсеналі вже був немалий досвід душпастирської діяльності і вміння працювати з вірними. Спочатку як соцій та магістр Крехівського новіціяту, а потім як настоятель василіянського монастиря св. Юрія у Червнограді (1994-1997), молодий роками і духом священик поринув у вир різноманітної праці. У Кристинополі (стара назва Червонограда) він тісно співпрацював із педагогами в ділянці християнського виховання учнівської та студентської молоді, короткий час був директором ліцею при монастирі і заохочував його вихованців обирати дорогу служіння Богові, також був організатором духовних вечорів, на яких присутні мали можливість ставити запитання на духовні теми. Цими заходами о. Йосафат протистояв поширенню різних сект, оманливим діям різних ворожбитів, які діяли в шахтарському містечку. З часу діяльності в Кристинополі ієромонах розпочав свої місійні подвиги у різних селах Львівщини, інколи, незважаючи на люту зиму, добирався саньми у віддалені парафії, щоби принести людям слово Божої благовісті.

1997 року його призначають парохом церкви св. Андрія у Львові. Як керівник такої великої парафії у центрі давнього міста, намагався сумлінно виконувати покладені на нього обов'язки, хоч не раз зазнав прикростей з боку групи фанатично налаштованих осіб, які намагалися його повчати тому, як повинні жити і поводитися священики та монахи. При церкві св. Андрія о. Йосафат співпрацював з молодіжним товариством «Містична троянда», а також із членами марійської дружини із церкви св. Онуфрія у Львові, їздив із ними в різні паломництва. 1999 року цей ієромонах очолив паломницьку поїздку на зустріч Тезе до італійського Мілана, з ним там перебував і автор цих рядків. Автобус з молодими християнами він означив як «монастир на колесах» і протягом майже тридобової подорожі навчав молодь правд віри і навіть італійської мови. В таких подорожах для о. Йосафата характерною була терпеливість і винахідливість у різних складних ситуаціях.

Короткий час він очолював катехитичну комісію Львівської архиєпархії УГКЦ, готував до друку різні видання катехитичного змісту.

У червні ювілейного 2000-го року вже відомий в Україні ієромонах знаменно відзначив свій срібний (25-літній) ювілей священства у Львові. Влітку цього ж року о. Йосафат зустрічався з молодими паломниками і заробітчанами у Римі. Восени того року він здійснив свою давню мрію — поїхав у духовних справах до далекої Бразилії, де ближче запізнався з релігійним життям українців.

Шанований священик Василіянського Чину за час свого перебування в Україні неодноразово виступав також на конференціях, присвячених проблемам християнської етики і духовного здоров'я людини. Він не один раз читав релігійні лекції у різних навчальних закладах Львова.

Отець Йосафат був також ініціатором створення сестринства імені св. Терені (1998), біблійного товариства молоді «Благовіст»

(2000), товариства юристів-католиків імені св.Томи Мора (2001).

Окремої уваги заслуговує *редакторсько-видавнича діяльність о. Йосафата*, яка частково була висвітлена в рамках святкувань 110-ліття часопису «Місіонар». Ще як ігумен в Кристинополі він дописував до журналів «Місіонар», «Світло» (Торонто), порушував важливі моральні теми, які, на його думку, повинні були заохочувати читачів до утвердження християнських переконань. Коли у вересні 1997 року був призначений редактором часопису «Місіонар», то ще більше активізував всі свої можливості для написання конкретних матеріалів, хоч не мав для цього спеціальної підготовки. Але має по сьогодні глибокий життєвий досвід, живе спілкуванням із різноманітними категоріями людей, має розвинену інтуїцію, що дозволило йому реалізовуватися як авторові та редакторові давнього християнського журналу.

Мені довелося майже щодня спілкуватися з о. Йосафатом, починаючи з осені 1997 року і до кінця 2005 року. Я був його підлеглим в якості спочатку кореспондента, з 2002 року — відповідального секретаря, але стверджую, що цей головний редактор був стосовно своїх співпрацівників розсудливим і ліберальним керівником. Навіть у найбільш трудні хвилини праці, які були інколи через брак часу, о. редактор ніколи не підвищував голос. Завжди зустрічав нас на роботі з посмішкою. Та він не обмежив себе суто редакторською діяльністю. Він знаходив час поговорити з багатьма людьми, які протягом дня приходили до наших скромних редакційних «апартаментів» в монастирі св. Онуфрія. Це і молодь з різними складними життєвими ситуаціями, і єпархіальні священики, які ділилися труднощами свого душпастирського життя, це і матеріально убогі особи, яким він радо служив, це і алкоголіки. Останнім він допомагав чим міг, намагався якось вплинути на те, аби їхній спосіб життя змінився, не один раз «визволяв» з витверезника (одного з них прилаштував навіть при монастирі на роботі, але той все одно не виправився). Отець Йосафат тільки сів редагувати статтю, як з фірти брат повідомляв про прихід чергового гостя. Тому йому доводилося не один раз редагувати і писати пізно ввечері або замкнувшись у келії.

На мою думку, виділяються два своєрідні періоди редакторства о. Йосафата. В 1997-2001 роках він часто їздив з місіями у різні куточки переважно Західної України, нагромаджував своє невелике авто різноманітною духовною літературою релігійних видавництв («Місіонер», «Свічадо»), пропагував і навіть сам продавав її серед людей. Часто недосипав, недоїдав, але постійно був динамічний. В свою чергу співробітники редакції у Львові намагалися допомогти редакторові у тому, щоб часопис виходив вчасно, незважаючи на його багатогранну духовну діяльність.

■ *Разом з сестрами Служебницями НДМ з Югославії у Бороняво*

З 2002-го і до кінця 2005 року розпочинається особливий період редакторства о. Йосафата, тому що він вже не мав тоді особливих місіонерських обов'язків чи

соціальних праць, а немало часу приділяв підготовці не лише журналу «Місіонар», а й інших видань, які готувалися в рамках редакції. Особливо хочу виділити відродження з його ініціативи «Календаря «Місіонаря», своєрідного релігійного нотатника, а також два видання книги про отця В. Вороновського «Не бійся, тільки вір».

З 1995 року і до сьогодні о. Йосафат є автором сотень статей у журналі «Місіонар». Переважно це публікації на моральні, богословські та церковно-історичні теми. Отець Йосафат зберігає рису пошуковця, він завжди відзначався вмінням пропонувати нові богословські теми. За час свого редакторства він змінив структуру часопису у такий спосіб: заснував конкретні рубрики, які до 1997 року не мали сталого характеру. Це, зокрема, «Роздуми над Євангелією», «З життя Церкви», «З монашого життя», «Постаті УГКЦ», «Запитуйте — відповідаємо», тощо. У нашому архіві побільшало фотографій, тому що о.Йосафат постійно фотографував під час різних релігійних заходів. Як редактор подбав про збільшення тиражу часопису, почав поширювати «Місіонар» через єпархіальних священиків. Мав задум розвинути мережу розповсюдження журналу в єпархіях УГКЦ, але це не було так легко. Коли в травні 2004 року о. Йосафата перевели до Боронявського монастиря, він все одно залишився редактором і спільно з Вірою Арів, випускницею Львівської академії друкарства, яка ще в кінці 2001 року поповнила нашу редколегію і згодом стала заступником редактора, приділяв немало часу підготовці «Місіонаря» та інших видань до друку. Та посади для працівників не мали значення. За редакторства ми були однією командою і відчували спільну відповідальність за свою працю та вболівали за якість часопису з різних аспектів. Інколи до пізнього вечора сиділи за монітором, щоб «Місіонар» був вчасно, у перший тиждень і переконувалися в тому, що це потрібна справа. Немала роль в цьому, якщо поглянути у наше спільне минуле, належала самому редактору. Він мав здатність на останніх видруках сторінок побачити ще щось, підмітити, що інколи ми дивувалися його пильному оку. В нашій спільній праці не бракувало гумору і спільних редакційних поїздок, особливо влітку. Ми по кілька днів могли поєднувати молитву і працю при Крехівському, Золочівському, Боронявському монастирях і це було необхідним елементом для нашого професійного зростання.

2006 року о. Йосафат вважав за необхідне більше присвятити себе будівництву монастирського комплексу у Бороняво, а тому вже не виконував редакторських обов'язків. Він тісно співпрацює з іншими парафіями Мукачівської єпархії, на відпусти до Бороняво з'їжджаються тисячі людей з різних куточків Західної України. Монастир розкинувся поміж лісистими пагорбами і має давню та славну історію, пов'язану з чудотворною іконою. До цього часу ігумен зробив немало для того, щоб боронявська церква, яку розпочали будувати ще 1999-го, виглядала облаштованою, а її позолочені куполи сяяли на сонці.

Ієромонах Йосафат Воротняк за час свого 33-літнього священичого служіння також багато вчинив для того, щоб Христос, Сонце правди, заяснів у душах людей. І це не перебільшення, тому що багато інших фактів його духовної праці, не подані в цій статті, зафіксовані у пам'яті людей, яким він допомагав і допомагає монашим благословенням, молитвою, порадою, духовною наукою.

Від редакції: Вітаємо о. Йосафата Воротняка із 60-літнім ювілеєм і бажаємо йому наснаги і висоти духа! На даний час ювіляр перебуває на лікуванні. Закликаємо наших читачів ревно молитися у намірі одужання отця Йосафата Воротняка.

** Світлини Лесі МАЛАХІВСЬКОЇ*

ПРИЗНАЧЕНО НОВИХ ЄПИСКОПІВ УГКЦ

2 травня 2008 року у Ватикані було повідомлено про те, що Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду єпископів УГКЦ про призначення ієромонаха Браєна Йосифа Байди, ЧНІ, пароха храму Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні (Канада), єпархом саскатунським. Також було повідомлено, що згідно із кан. 210 Кодексу Канонів Східних Церков, прийнято зречення з уряду преосвященного владики Михаїла Вівчара, дотеперішнього саскатунського єпископа.

■ Владика БРАЄН

Владика Браєн народився 21 серпня 1961 року у Саскатуні (провінція Саскачеван, Канада). Навчався у Колегії св. Володимира у Роблині (провінція Манітоба), пізніше в Домі Спасителя в Торонто, де проходив підготовчі студії перед поступленням до новіціяту Чину Найсвятішого Ізбавителя. Тоді ж студіював філософію в Колегії св. Михаїла. Після новіціяту в Окономовоці (штат Вісконсін, США), 31 липня 1983 року склав перші, а 13 вересня 1986 року — вічні монаші обіти. 30 травня 1987 року прийняв священичі свячення. Виконував різні служіння у Чині і в Церкві, а від 2002 року був ігуменом і парохом у Йорктоні.

22 травня 2008 р. Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів УГКЦ про призначення митрофорного протоієрея Тараса Сеньківа, виконувача обов'язків настоятеля Чину найменших братів св. Франциска з Павли «Мінімі», єпископом-помічником Стрийської єпархії, уділяючи йому титулярний престол Січена (Siccenna).

■ Владика Т. СЕНЬКІВ

Владика Тарас Сеньків народився 3 липня 1960 року в місті Чорткові на Тернопільщині в греко-католицькій родині. Родина матері була репресована за релігійні та національні переконання. 1977 року вступив до підпільної греко-католицької семінарії, яку очолював владика Павло Василик. Продовжував навчання і під час служби в армії у 1979-1981 роках, і після її закінчення. Паралельно, з обов'язку перед законом, працював на різних роботах: пожежником, кочегаром і будівельником — аж до 1989 року. 28 травня 1982 року висвячений на священика. У 1982-1989 роках як підпільний греко-католицький священик душпастирював на території Івано-Франківської єпархії. Від початку брав активну участь у діяльності Комітету за легалізацію УГКЦ. У 1987 році разом з групою духовенства та мирян під проводом владики Павла Василика підписав документи «Заява про вихід частини УГКЦ з підпілля» та «Вимога до Верховної Ради СРСР» про легалізацію УГКЦ. У 1989-1992 року був парохом у м. Чорткові та деканом Чортківського деканату. Паралельно організовував парафіяльні осередки на території Чортківського і Заліщицького деканатів та впродовж 1990-1991 років виконував обов'язки пароха міст Заліщики й Чернівці. Одночасно забезпечував душпастирську опіку парафій деканату, в яких ще не було священиків. З благословення владики Софрона Дмитерка, ЧСВВ у 1992-1998 роках закінчив формаційний курс в Архиєпископській священицькій семінарії та Кирило-Методіївський теологічний факультет Університету «Галацького» в м. Оломоуц (Чеська Республіка), здобувши ступінь магістра. 15 лютого 2002 року вступив до чернечого ордену «Мінімі» (Найменших братів св. Франциска з Павли), щоб у перспективі, згідно з наміром Генерала ордену, створити східну гілку ордену для діяльності в Україні.

МОНАШІ ОБЛЕЧИНИ В МОНАСТИРІ СВ. МИКОЛАЯ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

18 травня у Василіянському монастирі святого Миколая у Крехові відбулися Монаші Облечини десяти кандидатів.

У переддень торжества, перед вечерею, за давнім василіянським звичаєм, кандидати, готуючись до Облечин, після трьох доземних поклонів попросили прощення у присутніх отців і братів та відмовили прилюдну покуту.

Перед облечинами для кандидатів провів Віднову Духа вже покійний о. Василій Зінько, ЧСВВ, який дуже любив Василіянський Чин і цю любов прищеплював кандидатам. Реколекції провів о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, Протоконсультор Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні.

В сам день Облечин, 18 травня, до Крехова прибуло багато гостей: родичі, знайомі кандидатів, а також прочани.

Урочиста Божественна Літургія розпочалася об 11.00, очолив її ігумен та маґістр Крехівського Новіціяту о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ. З ним співслужили: отець Йосафат Коваль, ЧСВВ, Економ Провінції, отець Тарас Венгрин, парох с. Опільсько (біля Сокаля) батько кандидата Андрія, о. Іван Михалюк, парох с. Нивиці (біля Радехова) батько кандидата Василя, о. Володимир Данилів, о. Олексій Лупій, о. Віталій Лупій, о. Михайло Яремчук та о. Іриней Дмитро Бабінець, ЧСВВ, які цього дня прийняли Монаші Облечини.

Кандидати були гарно приготовані до цього, чи не найбільшого, торжества у їхньому житті: і духовно (після реколецій, духовних наук, Сповіді), і тілесно — всі були одягнені у гарні українські вишиванки.

Під час співу третього Антифону брати-новики ввели кандидатів до храму, які, поцілувавши ікону на тетраподі і вдаривши три доземні поклони, лягли хреставидно; в той час монаша братія співала тропарі святому Василію Великому. Після цього кандидати приклякнули, і почався сам обряд

■ *облечини 10-х кандидатів братів-василіян*

Монаших Облечин: діалог маґістра з кандидатими, заява кандидатів та постриження. Під час постриження кандидати прийняли монаше ім'я. Кандидати, що цього того дня прийняли монаший постриг: о. Іриней Дмитро Бабінець, бр. Петро Андрій Венгрин, бр. Софрон Василь Михалюк, бр. Домінік Мар'ян Налисник, бр. Епіфаній Михайло Клим, бр. Еміліян Віталій Гавей, бр. В'ячеслав Ігор Кузь, бр. Дмитро Юрій Марків, бр. Партеній Микола Пітчеха, бр. Йоіл Микола Припін. Відтак о. Маґістр посвятив монаші ряси і вручив їх кандидатам, які вийшли у захристію і одягнулися. Захоплюючим і зворушливим було повернення братів до храму: виходили у цивільному одязі, а повернулися у монашому. Опісля о. Пантелеймон вручив братам монаший каптур, вервицю і ручний хрест. Після цього, уділивши вже новикам благословення, привітав їх, як також всі інші священики. Відтак продовжилася Божественна Літургія.

Під час проповіді о. Маґістр наголосив на вартості монашого покликання. Звернувшись до батьків новиків, о. Пантелеймон подякував їм за виховання їхніх синів та за те, що віддали їх на служіння Богові, Церкві та Василіянському Чинові. Опісля він

звернувся до новиків, сказавши, що новіціятське життя буде не без труднощів, але з Богом, з молитвою, виконуванням настанов своїх настоятелів, роздумуванням над Святим Письмом, Правилами Василіянського Чину вони зможуть осягнути те, чого бажають.

По закінченні Божестенної Літургії отець Магістр ще раз привітав братів-новиків, їхніх батьків з нагоди цього торжества. Опісля від імені новиків бр. Петро Андрій Венгрин подякував батькам за виховання, за все те, що вони отримали в житті.

Після цього родичів та знайомих новооблечених братів запросили до монастирської трапези, під час якої брати висупили з вітальним концертом для батьків: розказували вірші, співали релігійні й патріотичні пісні. Отець Пантелеймон запрошував до слова також і батьків та родичів, які побажали своїм дітям йти вірно обраним шляхом.

Від імені управи Провінції новооблечених братів привітав Економ Провінції о. Йосафат Коваль, ЧСВВ та побажав їм Божого благословення, опіки та покрову Пресвятої Богородиці, краще пізнавати

■ *ігумен та магістр Крехівського Новіціяту о. П. Саламаха, ЧСВВ з новообличиними братами*

Василіянський Чин; не боятися трудностей, бо, як сказано в обряді Облечин: добрі діла трудом осягаються. З цієї нагоди від імені Провінційної Управи подарував їм Новий Завіт.

Нехай Христос Господь, Який покликав наших братів до служіння у Василіянському Чині, допомагає і благословить добрий початок новообечених братів-василіян.

МОЛИТИСЯ ЧИ НІ?

Володимир ТЕРЛЕЦЬКИЙ
ліценціат богослов'я

Таке запитання люди часто ставлять одні одним чи самі собі. Таке питання гостро стоїть у наш час. Збудовано багато храмів, а вони не цілком заповнені, особливо у будні. Є багато богослужінь в нашій літургійній традиції, але їх відвідує мало людей. Маємо багато відпустових місць і чудотворних ікон, але прочан щоразу менше.

Ще гіршою є ситуація з молитвою удома. Що тільки люди не вигадують, аби виправдати себе від занедбання молитви. Як, наприклад: брак часу, втома, відсутність молитовника, бажання поспати і багато іншого. Я вже не кажу про різні серіали, п'янство, легковажність, гроші, егоїзм, сімейні конфлікти, розпусту, які зовсім відволікають людину від молитви або принаймні не залишають на неї часу.

В цій статті хочеться дещо привідкрити поняття молитви і подати деякі аргументи на підтвердження актуальності і необхідності молитви в наш час і для кожної людини.

Отже, що ж таке молитва і навіщо вона потрібна? Слова «молитва», «молити», якщо перекласти на розуміння сучасної людини, означають сильно про щось просити, благати. Із самого визначення цього терміну вже випливає його

потреба в духовному і побутовому житті, оскільки з нами часто трапляються різні ситуації, в яких ми почуваємося безпорадними чи некомпетентними, а справа не терпить відкладання.

Щодо широкого значення, то молитва є розмовою, а радше спілкуванням з Богом. Молитвою є не тільки церковний спів у храмі чи усне промовляння певних текстів у приватному вжитку. Молитвою може бути також праця, читання Святого Письма, навіть сон і процес споживання їжі. Апостол Павло навчає: « Чи ви їсте, чи п'єте, чи що-небудь робите, усе робіть на славу Божу». (І Кор. 10,31). Отже, як бачимо, все, що людина робить доброго на Божу славу, може бути спілкуванням з Богом, тобто молитвою. Взагалі людина покликана до безперервної молитви до свого Творця, тобто до досконалості.

Якщо перенестися з богослов'ї у наш щоденний побут, то тут може постати практичне запитання — навіщо молитися? Що це дасть конкретно мені? Наприклад, в людини є щаслива сім'я, живі батьки, здорові діти, власний будинок з автомобілем і хороша робота з високою зарплатнею і трудовим стажем. Вона живе в мирній країні, її поважають сусіди і знайомі. Вона не цікавиться політикою, а її улюблена команда майже завжди перемагає. Навіщо людям з таким достатком і стилем життя шептати якусь молитву, яка була укладена понад тисячу років тому якимсь невідомим їм церковником, та ще й не в Україні, а десь, скажімо, в Греції, Єгипті чи Стамбулі, на території мусульманської Туреччини?

Таке питання є логічним лише для людей, які зовсім не цікавляться молитовним життям Церкви, або про молитву чули в дитинстві від бабусі чи одного разу на проповіді в храмі. Насправді молитва є потрібною нам не менше, ніж повітря, їжа, сон, тепло, вода і таке інше.

Хотілось би подати конкретні аргументи на підтвердження цього. Почнемо, мабуть, з того, що молитва така давня, як давня людина на землі. Немає жодної релігії без молитви.

У Старому Завіті моляться патріархи,

■ *у Старому Завіті моляться...*

пророки, царі, молиться увесь ізраїльський народ і їхня молитва творить неймовірні речі: випрошує манну з неба, добуває воду зі скали, дає перемогу над ворогами, злагіднює Божий гнів і безліч іншого.

Ще більшої популярності набуває молитва в часи Ісуса Христа. «Треба молитися завжди й не падати духом» (Лк. 18,1), «Чувайте й моліться, щоб не ввійшли у спокусу» (Мт. 26,41), «Прийдіть і дасться вам» (Мт. 7.7). Вище наведені слова «треба» «моліться» і «прийдіть» означають обов'язок і необхідність молитви.

Приклад молитви подає нам Ісус Христос, який дуже багато молився і подав нам приклад молитви, як ось «Отче наш...».

Всіх моментів молитви зі Святого Письма не перелічити навіть на усіх сторінках журналу, тому перейдемо до святоотцівської доби в історії Церкви. Багато богословів повчали про молитву. Автору цих рядків взагалі не відомий хоча б один богослов, який не торкався б цієї теми. Тому читаючи золоту спадщину богословів Церкви, таких, як Василій Великий, Іван Золотоустий, Григорій Богослов, Климент Олександрійський і багато інших, відчуваємо, що молитва є дуже і дуже потрібною. Візьмемо, наприклад, таке логічне порівняння — якщо ці люди глибоко практикували молитву в своєму

духовному житті і дійшли до такої досконалості, що ми в наш час почитаємо їх за святих, зображуємо на іконах, молимось до них про заступництво і навіть будуємо на їхню честь храми, то, коли ми будемо теж практикувати молитву в своєму житті, хто знає, можливо, Господь Бог і нас прославить в своєму Царстві і, можливо, в майбутньому будуть збудовані храми на нашу честь.

Окрім таких заохочуючих думок про молитву, хотілося б сказати про інші причини. Головною з них є та, що Бог є нашим Творцем, а ми є Його творінням, Він є нашим Батьком, а ми його дітьми. Тут молитва є необхідною з причини нашої залежності від Бога і Його любові до нас. Подібно як столяр виготовляє стілець і любується ним, так стілець має служити столяреві. Ця служба і пошана прекрасно виявляється саме через молитву.

Молитва є потрібною, щоб можна було вповні зберігати Божі Заповіді. Кількісно їх є десять, але вони цілковито описують все наше життя: нашу діяльність, слова і навіть думки. Від самісінького ранку до пізнього вечора, ми періодично порушуємо якусь із них. Нас злить все: нечемні діти, сварливі сусіди, колеги по роботі, затори на дорогах, ціни, політика, погода і все що завгодно. Крім цього, наше тіло у своїх примхах постійно схиляє нашу волю до ненаситності в їжі, до захланності в грошах і майні, до алкоголю, тютюну, наркотиків, розпусти, дикої музики, мильних опер, пустих розмов і матюків. А ще людині пропонуються дияволом лінощі, різного роду пороки і багато іншого, інколи такого, що перед тим не могло і на думку спасти. Як бачимо, вир і гамір теперішнього життя окутує людину різними небезпеками і віддаляє від Бога. Щоби могти дати собі раду з усім тим, конче потрібною є Божа допомога. А вона приходить після щирої, ревної і витривалої молитви.

Окрім вище сказаного, потрібно ще в молитві дякувати Господові за все, що маємо. Закон людської чемності вимагає дякувати людям за все, що вони нам роблять, допомагають, радять, підтримують. І було б дивним, якби ми не дякували Богові — нашому щедрому Подателеві. Оскільки нам замало навіть цілого нашого життя, щоб належно подякувати Йому за ті всі безчисленні ласки і дари, які ми отримуємо від Нього впродовж цілого нашого життя.

Потрібно дякувати також і за різні проблеми і прикрощі, що нам стаються. Річ у тім, що нам видається, ніби щось є зле, що воно нам непотрібне, але насправді Богові видніше, що нам корисне. Він є люблячим Батьком і подає нам тільки те, що безпосередньо сприяє нашому спасінню. Одним словом, потрібно йти за Христом не тільки на Тавор, але й на Голгофту.

Ще одним абзацом хочеться сказати про покаянну молитву. Цей тип чи рід молитви є найбільш поширеним серед чернецтва християнського Сходу. Хоча не тільки чернецтва — вся Церква багаторазово молиться на Літургії: «Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного». Зрештою сам Ісус Христос встановив Святу Тайну Сповіді. А про саме покаяння багато говориться на сторінках Святого Письма і в творах Святих Отців Церкви.

Все це є конче необхідним для людського спасіння. Після первородного гріха людська природа стала слабкою, немічною і схильною до гріха. І оскільки немає жодної людини без гріха, то просити у Бога прощення потрібно усім. Уявіть собі, якби в державному суді була можливість у засуджених перед вироком попросити пробачення і бути помилуваними, чи сидів би хтось у тюрмі? Напевно ніхто. В духовному житті перед страшним судом ми маємо можливість каятися і просити прощення наших провин. Справа лишається лише за нами.

На закінчення хочеться закликати усіх, хто читає цю статтю, до молитовного життя. Оскільки це є найпевніший, найпростіший і безкоштовний спосіб спілкування з Богом і власного благополуччя. Прошу також молитися за автора цієї статті й за увесь світ.

Молімось, бо хто нам допоможе, як не Бог!

НАСЛІДУЙМО ІДЕАЛ ЧИСТОТИ ДУШІ І ТІЛА НЕПОРОЧНОЇ ДІВИ МАРІЇ, МАТЕРІ БОЖОЇ

Вікторія ВДОВІН
м. Львів

«Радуйся, дівичості підпоро;
Радуйся, світлице непорочного подружжя;
Радуйся, дівиць виховнице чудова;
Радуйся, душ святих дівственна окрасо;
Радуйся, невісто неневісная;
Радуйся, бо Ти породила сівача невинності;
Радуйся, бо Ти дівицтво і материнство поєднала ...».
(Акафіст до Пресвятої Богородиці)

Однією з найбільших чеснот Пресвятої Діви Марії є чистота — тілесна і духовна. Без цієї чесноти Діва Марія не змогла б заслужити собі Ласки Божої — стати Матір'ю Бога живого, Богородицею. Як співаємо (в Хвалебних піснях): «І до Різдва Діва, і після Різдва Діва». Ми, люди, не можемо залишатись дівственними після народження дітей, а Марія і після народження Христа залишилась Дівою, Вона бо є Богом вибрана: «Ось бо від часу цього всі роди мене за блаженну вважатимуть, бо велике вчинив мені Всемогутній! Його ж Імення святе, І милість Його з роду в рід на тих, хто боїться Його!». Ми, християни, повинні наслідувати чистоту непорочної Діви Марії — чистоту душі і тіла, дошлюбну, дівственну чистоту, бо чистота духовна є неможлива без чистоти тілесної, щоб заслужити собі і своїм нащадкам на «милість Його, що йде з роду в рід» на тих, хто боїться Бога — боїться кожного гріха, а також одного з найбільш поширених у сучасному світі гріха нечистоти (перелюбу і розпусти, дошлюбного статевого гріха).

«Страх Божий — початок премудрості!» (Давидові псалми).

Чи часто в наш час можна побачити людину, що має правдивий страх Божий перед гріхом, перед Божим Правосуддям? Скільки ж зараз сучасних людей зневажають цю святу чесноту Непорочної Діви Марії — чистоту, незважаючи на Святі слова: «Усі люди — Божий Храм. Чи не знаєте ви, що ви Божий Храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто знівечить Божого Храма, того знівечить Бог, бо Храм Божий — святий, а Храм той — то ви!» (1Посл.ап.Павла до кор. 3,16-17). А в Посл. до євреїв (13,4-5) св. ап. Павло говорить: **«Нехай буде у всіх чесний шлюб і ложе непорочне, а блудників та перелюбників судитиме Бог!».**

Людина нівечить «Храм Божий», своє тіло, стягаючи на себе справедливий Суд Божий, бо Бог знівечить того, хто зруйнував святиню — Храм свого тіла.

Часто гріх розпусти стає причиною інших тяжких гріхів і багатьох страждань. Як наслідок, на жаль, є часто розбиті сім'ї, так звані громадянські шлюби, діти-сироти, аборти — узаконене дітовбивство, безпліддя (часто в результаті абортів), самотність і т.п. Корінь цього зла — деморалізоване суспільство, у якому перелюб і розпуста стали «нормою» життя.

Часто люди виправдовують себе, свій гріх, природою людини. Але в Соборн. посл. (4,4) св. ап. Яків ясно стверджує: «Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба зо

світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стає» (4,4). Людина, котра «приятелює» з грішним розпусним світом, позбавляє себе Ласки Божої, а сама живе у тяжкому гріху. Вона втрачає заступництво непорочної Діви Марії і всіх Святих, бо не наслідувала свою Небесну Матір — Богородицю, її Святу чистоту. Як каже відомий у Львові ієромонах студійськ. уставу, екзорцист, о. Василь Вороновський: «Людина, котра живе у тяжкому гріху (перелюбі чи інших тяжких гріхах) знаходиться під впливом диявола, позбавлена Ласки Божої, до неї «чіпляється» всяке зло, прокльони, а людина, що жила і живе ціле життя порядно — перебуває у Ласці Божій і до неї не має доступу диявол, ніяке зло, навіть прокльони не впливають на порядну людину, що живе за Божими законами». О.Василь стверджує також: **«Кара Божа за тяжкі гріхи батьків «йде» на дітей і внуків аж до 4-го покоління».**

Сучасні люди не замислюються над тим, що вони роблять, кажуть чи навіть думають (бо і думкою можна «заклясти»). Кара за гріх, що вчинили батьки (думаючи лише про себе), «піде» на їхніх дітей і внуків. Також і добро, що зробили вони (нібито — для себе), повернеться благословенням для їхніх дітей і онуків. Тому не стягаймо на себе справедливу кару Божу за тяжкий гріх — перелюб і розпусту, за дошлюбне статеве життя, бо за це все хтось буде розплачуватись(можливо, навіть дуже дорого). Краще заслужімо собі і своїм нащадкам Ласку Божу і Боже благословення: «Живімо у святості. Бо на це воля Божа, — освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти, щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не пристрасній похоті, як і погани, що Бога не знають». (Посл.св.ап.Павла до солунян 4,3-5). Або ж у Посл. до євреїв св. ап. Павло (12,16-17) говорить: **«Щоб не був хто блудник чи безбожник, немов той Ісав... Бо знаєте ви, що і після, як схотів він успадкувати благословення відкинутий був, — не знайшов бо був можливості до покаяння, хоч його із слізьми шукав».** Отже, коли є ще можливість, покаймося щиро раз і назавжди, випросивши прощення у Бога, та «відмолюймо» свій переступ, **бо часто за цей важкий гріх треба покутувати і просити прощення аж до кінця життя...**

Виникає логічне запитання, а чи існує взагалі Божа кара за гріхи? **«Господь Бог Справедливий Суддя, що за добро нагороджує, а за зло карає»** (Катех. Правди Віри). Напевно, краще сказати, що люди «самі себе карають», якщо тяжко грішать. Підтвердженням цьому стануть слова Св.ап.Юди-Тадея (1, 7-8): «Як Содом і Гомора та міста коло них, що таким самим способом чинили перелюб та ходили за іншим тілом, понесли кару вічного вогню і поставлені в приклад, — так буде і цим сновидам, що опоганюють тіло...», а в 2-му Соб.посл.св.ап.Петро (2,6-8) говорить, що

■ *«І до Різдва Діва, і після Різдва Діва»*

Господь: «І міста Содом і Гомору спопелив, засудивши на знищення і дав приклад для майбутніх безбожників, а врятував праведного Лота, змученого поводженням розпусних людей, бо цей праведник, живучи між ними, день у день мучив свою праведну душу, бачачи і чуючи вчинки безбожні, — бо вміє Господь рятувати побожних від спокуси, а неправедних берегти на день суду для кари, а надто тих, хто ходить за нечистими пожадливостями тіла...». В Євангелії є непоодинокі приклади Божого правосуддя — справедливої кари Божої за гріхи людей, яка є основою християнства, основним джерелом знань про Господа Бога Ісуса Христа. Якщо ми є християнами, то не можемо сумніватись у правдивості слів з Євангелія, що написане апостолами Христа, натхненними Духом Святим.

Чи повинні ми, християни, мовчати на гріх, коли бачимо, що «хтось» з наших родичів чи знайомих живе у перелюбі,так званому громадянському шлюбі, без Божого благословення, **позбавлений Ласки Божої, бо не має права приймати Святі Тайни — Св.Сповідь і Св.Причастя, а отже, не може успадкувати Царство небесне.** Мовчати нам на гріх чи боротись з ним, не мовчати?

Щоб гріх поширювався в світі, потрібно лише одне — щоб ми мовчали на гріх. Але Господь сподівається саме на нас, щоб ми не мовчали на це зло. Але ж скажете ви словами з Євангелія: **«Не судіть і вас не судитимуть».** Так, це святі слова. Судити «когось» не можна, хоча, як говорить св.ап.Петро в 1-му Соборн.Посл.(5,19-20), і мовчати не можна: **«Навертаймо грішників з блудної дороги. Браття мої — коли хто з поміж вас заблудить від правди, і його хто наверне, хай знає, що той, хто грішника навернув від його блудної дороги, той душу його спасає від смерті та безліч гріхів покриває!».**

Чи ми християни — не покликані робити добро, навертаючи грішників з блудної дороги? Кожен християнин є апостолом Ісуса Христа і Св. Діви Марії та повинен боротись зі злом гріха.

Особливо наполегливо закликає нас до боротьби святий апостол Павло: «Благаємо, ж браття ми вас: напоумляйте непорядних, потішайте малодушних, підтримуйте слабих...» А в іншому посланні апостол вже не просить, а вимагає: **«Вилучіть лукавого з-поміж себе! Я писав вам у листі не єднатися з перелюбниками, не єднатись з тим, хто зветься братом та є перелюбник, з таким навіть не їсти!»** Святий апостол Павло наголошує: **«Вистерігайтесь перелюбу! Всюди чути, що між вами перелюб, і то такий перелюб, який і між поганими незнаний... Ви ж наповнилися гордощами, хоч повинні б сумувати, щоб виключити з-поміж себе того, хто допустився цього учинку. Недобра ваша хвальба» (І Кор. 5).** Христовий апостол Павло засуджує осіб, що підтримують — «величаються» з перелюбниками, бо вони мали б краще навернути грішного брата чи сестру, але не виправдовувати їхній гріх природними потребами.

Засуд цього виправдання у словах Святого Апостола Павла. То хто ж посміє перечити апостолові Ісуса Христа, натхненному Духом Святим?

Як же жити християнам у світі,повному тілесних і духовних спокус? А жити треба свято, наслідуючи ідеал кожного християнина — чистоту душі і тіла непорочної Діви Марії і всіх Святих, бо кожен з нас є апостолом Христовим у своєму житті: «Щоб були ви бездоганні та щирі, «невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду», що в ньому ви сяєте, як світло у світі. (Посл. Св. Ап. Павла до филипян 2,15), а у Посланні до римлян (13, 13-14) Св. Ап. Павло дає нам іншу добру пораду, як треба жити: «Поступаймо доброчесно, не в гульні та п'янстві, не в перелюбі та розпусті, але зодягніться Господом Ісусом Христом, а догоджання тілу не

обертайте на пожадливість!».

Чи мають можливість особи, що вчинили тяжкий гріх, спасти свою душу? Звісно, що мають.

По-перше, це означає ніколи більше не допускати цього гріха, тобто покаятися щиро, що дасть змогу приймати Святі тайни — Св. Сповідь і Св. Причастя, яких вони були позбавлені через ці тяжкі гріхи, а отже, це приведе їх до головної мети життя кожного християнина — спасіння безсмертної душі в Царстві Божому у небі, а на землі позбавить «тягару» на душі, подарує мир і гармонію з собою і з зовнішнім світом. По-друге, ці особи повинні багато молитись і постити з наміром «очистити» себе цілковито від наслідків гріха. По-третє, для цих осіб є доброю практикою часто відвідувати Храм Божий, богослужіння, прощі до святих місць і т.п. Основою цього є повна переміна свого життя і способу мислення.

Також потрібно наполегливо наслідувати і виконувати найкращі поради Святих Христових апостолів, якщо ми є справжніми християнами, дітьми Божими, дітьми непорочної Діви Марії, що наслідують її чистоту душі і тіла — ідеал кожного християнина. Вона є нашою Заступницею, Покровителькою, Царицею неба і землі, що веде нас до Бога.

КОРУПЦІЯ І РОЛЬ ЦЕРКВИ У ЇЇ ВИКОРІНЕННІ

о. Володимир ЯВТУШЕНКО
ІІІ чин ЧСВВ

Щодня засоби масової інформації приносять нові повідомлення про корупцію в нашій державі, кричущі свідчення корумпованості істеблішменту, можновладців і державних чиновників різних рівнів. Молоде громадянське суспільство, яке переживає період становлення, увесь український соціум, кожного свідомого українця, кожного активного християнина серйозно турбує корупція в нашому українському домі. Незабаром минає сімнадцять років незалежності, а нездорові тенденції, розвій такого соціально-морального зла, яким є корупція, хабарництво набирає все більших, загрозливих обертів.

І зовсім невипадково сьогоднішні роздуми присвячені саме корупції, розгляду і аналізу цього феномену, пошуку шляхів виходу із кризи.

Ось коло питань, які ми спробуємо проаналізувати:

1) Корупція як явище;

2) Негативні наслідки функціонування корупційного механізму;

3) Пошук виходу з кризи (точка зору Церкви);

Ці роздуми мають полемічно-дискусійний характер. Ми не подаємо якихось імперативних вказівок, не пропонуємо заходів і реформ для виходу з кризи — це прерогатива фахівців і політиків. Наше завдання більш скромне і має закличний, моралістичний, а не авторитарний характер.

Корупція як явище

Отже, корупція (лат. *corruptio підкуп*) це зловживання службових осіб владою з метою особистої наживи (Юридичні терміни: Тлумачний словник. — К.: Либідь, 2004.).

Корупцію ще можна визначити як непередбачені або прямо заборонені законом стосунки між чиновником, який представляє державу і громадянином чи організацією, які зацікавлені у вчиненні чиновником певних дій чи його бездіяльності. Ці стосунки або дії є «вигідними» як чиновникові, так і прохачевікліенту. Перший наживається на цьому, бере чималі гроші за виконану послугу, «лобіювання» і т.д. певного проекту прохача, а той, хто просить про «послугу», отримує «просування» свого

проекту, незаконно досягає певної своєї цілі і тим самим незаконно, несправедливо на цьому збагачується, отримуючи величезні надприбутки.

Чиновник зловживає своїм службовим становищем, використовує його не для користі держави і загального добра громадян, а у власних корисливих інтересах, в інтересах особистої наживи.

Отож, від корупції в першу чергу страждає встановлений державою правопорядок і функціонування державного апарату. А ще корупційна діяльність є великим моральним злом, про що ми говоритимемо далі.

Негативні наслідки функціонування корупційного механізму

Які ж негативні наслідки явища корупції? Їх декілька. По-перше, відбувається порушення закону. Корумпований службовець, чиновник порушує договір з державою і порушує загальнообов'язковий до виконання закон. Тим самим він не виконує свій моральний обов'язок діяти відповідно до приписів існуючої на даний час легітимної влади.

По-друге, завдають великої шкоди для загального добра. Адже метою корупційного діяння є не добро загальне, а особиста нажива чиновника, службовця. Загальне добро занедбують, а на перший план ставлять добро особисте, наживу як чиновника, так і прохача-клієнта.

загальне добро занедбують

По-третє, страждає так звана «розподільча справедливість», коли збагачується службовець-чиновник і клієнт-прохач, а всі інші люди обділені. Фактично оборудка проводиться ніби за їх рахунок, але їм не на користь.

По-четверте, корупційна діяльність веде до прямого обману, який абсолютно неприйнятний з моральної точки зору.

В умовах корупції на перший план виступають егоїстичні інтереси. Кожен, властиво, дбає тільки про себе. Вступає в дію жорстокий «закон джунглів»: людина людині вовк. Виживає «найсильніший». Виживає не совісний, моральний, законослухняний, а навпаки безсовісний, аморальний, беззаконний тип, який живе за цинічним принципом «все й одразу». Ціль виправдовує засоби! А ціль одна великі гроші, надприбутки, безмірне особисте збагачення, відкидання турботи про добро держави, загальнонародне добро тощо. Така установка в корумпованому суспільстві набуває великого поширення і має надзвичайно негативний вплив на моральний клімат в суспільстві, негативно впливає на душі і ментальність окремих людей.

Найболючіше те, що в корупцію втягуються люди вищих і середніх прошарків суспільства, які мають великі або достатні кошти для підкупу чиновників і службовців державного апарату. Бідні верстви населення не мають достатньо грошей, щоби заплатити хабар чи «віддячити» в інший спосіб. Тож бідні стають ще біднішими, упослідженішими, відкинутими на маргінес в корумпованому суспільстві.

І ще один негативний наслідок корупції створення в державі клімату загального беззаконня, несприйняття всерйоз будь-яких державних законів, ухиляння від їх виконання. А це веде до зростання злочинності, підриву суспільних інституцій, виникнення нестабільності і суспільних катаклізмів.

Пошук виходу з кризи (точка зору Церкви)

Проблема корупції в українському суспільстві ще не є теоретично глибоко опрацьованою в світській філософії,

психології, політології. Тут треба серйозно попрацювати світським науковцям.

Але й богословська, теологічна наука, моральне богослов'я потребує серйозних, фундаментальних теоретичних розробок з даної проблематики. Як нам здається, моральне вчення Церкви про корупцію повинне бути суттєво переглянуте, глибинно розроблене і доповнене, виходячи з реалій нашого сьогодення. Для виконання цього нелегкого завдання повинні бути залучені кращі богослови-теологи. Далі найголовніше. Церква повинна активізувати боротьбу зі злом корупції через проповідь. Повинні бути залучені найкращі проповідники, священики-душпастирі. Це робота не на один місяць чи рік. Це тяжка, довготривала, копітка і дуже відповідальна подвижницька діяльність пастирів винограднику Христового.

Згадаймо св. ап. Павла: «Проповідуй слово, настоюй в пору і не в пору, картай, напоминай, грози зо всякою терпеливістю і наукою» (2 Тим., 4,2).

А великий святий, взірець усіх душпастирів, парох з Арс Йоан Віянней часто повторяв: «Душпастир не повинен ніколи зраджуватися і думати, що не може парафіян до чогось допровадити, хоч і як видається йому праця в парафії безхосенною».

Духовне відродження, загальне навернення людей до Бога це і є необхідна передумова подолання корумпованості нашого суспільства. І в цьому якраз найбільшу, найактивнішу роль повинні відіграти парохи, душпастирі, духовні провідники української нації.

Слуга Божий Андрей Шептицький свого часу зазначав: «Велика часть душпастирської праці священика полягає на цьому, щоби виробляти совість вірним. Чим правильніша та праця, тим більше підносить моральний уровень християнського життя в народі. Це осягає проповідь і Сповідь. Але інакше поступається на проповіді, інакше на Сповіді. В проповіді мусить представлятися християнська праведність у строгішому виді.

■ *найболючіше те, що в корупцію втягуються люди вищих і середніх прошарків суспільства*

(...) Про святих великих Апостолів і ревнителів Божої слави говорили люди, що на проповіді являлися строгими львами, а в Сповіді, супроти грішника, лагідними ягнятами».

Думаю, що Сповідь, особливо коли її провадять високодуховні, мудрі, добре обізнані у моральному богослов'ї душпастирі, як і проповідь, може творити чудеса.

На завершення хотілося б зазначити, що Церква повинна використовувати всі доступні легітимні засоби впливу на віруючих і невіруючих (церковні та світські ЗМІ, робота в школах, вузах, силових структурах, робота з чиновниками, високопосадовцями, народними депутатами і т.д). Не упускати жодної можливості, щоби назавше усунути з життя нашого суспільства такі ганебні, потворні явища як корупція і хабарництво. Звичайно, людині це неможливо, а Богові все можливо. З нами Бог і в тому наша сила. Християнство релігія оптимізму. Ми віримо, що прийде час і наше українське суспільство одужає, тяжка соціально-моральна недуга корупції буде подолана. В цьому немає найменшого сумніву. Але потрібні зусилля, великі, титанічні зусилля всього соціуму, всіх вірних, усієї Церкви. «Щоби криві дороги стали прямими, а вибоїсті дороги гладкими, і всі люди побачили Спасіння Боже».

«ЗДОРОВ'Я» І «ХВОРОБА» З ПОЗИЦІЇ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЕТИКИ

Професор Р. Я. ДУТКА
Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) подає таке визначення здоров'я: «Здоров'я стан повного фізичного, духовного та матеріального благополуччя».

Ця дефініція, за нашими переконаннями, міфічна. Як практично визначити, що таке повне благополуччя і взагалі благополуччя? Для кожної особи це слово має різний вимір. Де є границі чи рамки реального благополуччя для конкретної особистості? Чи має межі соціальне благополуччя, а якщо має, то де ця межа: будинок, земельна ділянка, валютні вклади тощо?

Фізичне благополуччя — це, напевно, відчуття тілесного комфорту. Але він не завжди вказує на відсутність хвороби. Прикладом цього можуть слугувати безсимптомні форми ІСХ, ранні стадії онкологічних захворювань... І нарешті, про духовне благополуччя. Воно залежить від багатьох факторів: виховання людини (сім'я, школа, Церква — для віручої людини). Але духовне «благополуччя» є також у непрактикуючих віруючих, залежно від того, що людина розуміє під цим поняттям. Інакше кажучи, це визначення є абсурдним і не витримує жодної критики.

Мета нашого дослідженння — зробити спробу наблизитися до реального розуміння визначень здоров'я і хвороби з позиції християнської етики.

Людина, особистість, мусить бути віруючою, у щось вірити — така наша природа. Якщо не у правдивого Бога, то у різні лжебожества: сонце, у себе, у класову боротьбу і т.д. З позицій християнства, Святого Письма, людина як суб'єкт і об'єкт здоров'я має тілесний вимір — тіло, духовний вимір — душу, свідомість, вільну волю; згідно з вченням Святих Отців Церкви, у людини є дух, який є зв'язуючою ланкою між душею і її Творцем — Господом Богом. Через душу людина покликана жити вічно, і це її мета. Визначення здоров'я з позиції ВООЗ повністю матеріалістичне. Яка б існувала страшенна несправедливість, якщо б людина не досягнула благополуччя і померла (неповносправні особи, голодуючі і т.д.). Але цього немає і не може бути, бо у нас з вами є безсмертна душа. З цих позицій здоров'я не може бути якоюсь константою, тому що кожний щасливий по-своєму, здоров'я не можна виміряти. Здоров'я — це рівновага, розвиток і вдосконалення гармонії між тілесним і духовним вимірами, між тілом і душею людини, де головним є духовне вдосконалення. Здоров'я — відносне поняття, не може бути повного здоров'я. Повне, абсолютне здоров'я — це кінцева мета нашого розвитку, це остаточне втілення наше, це тоді, коли осягаємо, для чого ми створені, місце в безмежному абсолюті, вічне щастя в небі. До цього треба йти, сприяти цьому через безперервний розвиток протягом цілого життя, вдосконалюючи в першу чергу духовність. Хвороба самостійно не може існувати, існують хворі особи.

Парадокс, але хвороба нам допомагає. Хвороба — не рівноцінна здоров'ю, це похідна на шляху його розвитку, вона виникла з первородним гріхом. Хвороба (по-грецьки «патос») стимулює розвиток, і є однією з ланок в ланцюзі здоров'я. Процес запалення, спрямований на стимуляцію захисних сил. З часом старіння (патологія) перемагає, але ми усвідомлюємо свою фізичну слабість, ми готові (різні особи в різній ступені) до абсолютного здоров'я, до вічного, для чого нас створив Всевишній, або до погибелі, якщо ми, маючи вільну волю, духовно не вдосконалилися. Ось чому духовний фактор є ведучим. Важливо, щоб усі грунтовно задумалися, як пацієнти, так і лікарі.

Висловлюємо подяку за допомогу у підготуванні матеріалу ректору Духовної семінарії Святого Духа о. д-ру Святославу Шевчуку.

МІСЦЕ ДИТИНИ У БОЖОМУ ХРАМІ, АБО ЧИ ВАРТО БРАТИ ДИТИНУ ДО ЦЕРКВИ

Ірина ПАНАС
м. Жовква

Часто доводиться чути, що малих дітей не потрібно брати до церкви, бо вони відволікають від молитви через те, що ходять туди-сюди і розглядають усе навкруги. І це дійсно так, адже дитина не розуміє ще змісту Літургії, поки не досягне певного віку. Та чи слід її позбавити відвідування храму Божого? З певністю скажу, що ні!

Церква є храмом Господнім, де в кивоті зберігаються Його святі Тіло і Кров, які священик освячує на кожній Службі Божій; це місце, де мешкає Господь, який постійно чекає нас, щоби благословити, уділити свої ласки.

Церква є земною матір'ю, бо народжує людей до повного життя. Це відбувається через св. Тайну Хрещення, адже саме через цю Тайну ми маємо привілей звертатися до Бога як до Батька. А це своєю чергою накладає на нас обов'язок жити як Його діти, як справжня християнська сім'я.

У Катехизмі Католицької Церкви читаємо: «Християнська родина це співпричастя осіб, відбиток та співрпричастя Отця і Сина у Святім Дусі. Її діяльність у народженні й виховуванні дітей є відображенням Божого творення, вона покликана брати участь у молитві й жертві Христа. Щоденна молитва й читання Слова Божого зміцнюють її у любові...» [2205].

Сім'я має бути домашньою Церквою, тут маємо на увазі, не спорудою, а живою спільнотою, спілкуванням людини з Богом. Адже саме в лоні сім'ї людина повинна народжуватися і виростати у вірі, чути про Бога, пізнавати Його, любити. Дуже важливо ще змалку виховувати своїх дітей, а деякі богослови дотримуються думки, що дитя слід виховувати від його зачаття. Адже якщо мама перебуває в мирі, спокої, відвідує Святу Літургію, багато часу присвячує молитві, то і дитина, будучи освяченою ще в її лоні, по народженні буде зростати доброю, спокійною.

Після появи на світ дитини перед батьками лежить великий моральний обов'язок виховати її доброю дитиною Божою. Бо у народженні завжди криється таємниця творення і таємниця Творця. Батьківство завжди позначене всемогутністю Божої руки. То не людина стає батьком чи матір'ю, а Господь Бог перетворює їх своєю ласкою у батьків, робить їх своїми спільниками у справі творення. Тоді ж вони повинні створити родинне вогнище, у якому мають панувати ніжність, прощення, повага, вірність і особливо добрий приклад своїм дітям.

«Християнське виховання є більшим добром, ніж усі добра світу», каже митрополит А. Шептицький, «Через благодать Таїнства Подружжя батьки прийняли відповідальність і привілей у євангелізації своїх дітей. Вони вводять їх з перших кроків у таїнство віри, залучають з раннього віку до життя Церкви. Батьки мають завдання навчити своїх дітей молитися. Парафія є Євхаристійною спільнотою й осередком літургійного життя християнських родин; вона є найсприятливішим місцем катехизації батьків і дітей» [ККЦ 2225-2226].

Слід практикувати релігію вдома, вчити дітей, що є Бог усе бачить і все знає, нагороджує за добро, а карає, коли чинимо зло. Не слід казати дитині: «Іди молитися», а «йдемо разом молитися», бо спільна щира молитва стає моральним цементом і скріплює сімейні відносини. В особливий спосіб це стосується до спільних молінь у церкві. Йдучи до храму, не кажіть, що дитина ще мала і нічого не розуміє, а візьміть за руку і поведіть із собою. Як приємно бачити у церкві родичів з маленькими дітьми, яким батьки показують престіл, ікони й інші символи, в яких проявляється жива віра і почитання Господа. І як не дивно, але дуже часто це все залишається у душі дитини на ціле життя.

Одна мати мусила пробути кілька днів у лікарні, тож залишила свою трилітню донечку у сестри, яка розповіла згодом цікаву історію: «Одного вечора я готувала вечерю, а племінниця сиділа за столом, переглядала релігійну книжку з кольоровими образками. «Що це є? А що це значить?» — запитувало маля. Я з приємністю їй усе пояснювала. Потім дівчинка затихла і довший час не відзивалася, а коли я придивилася, що вона робить, то помітила, як племінниця рукою погладила сторінку, а тоді поцілувала її. З цікавості я підійшла до неї і побачила на тій сторінці образ розп'ятого Христа. На моє запитання «Що ти робиш, доню?» почула відповідь сумним голоском: «Мені жаль Ісусика, бо Він дуже терпить. Я поцілувала Його».

— Хто ж розповідав тобі про Ісусика?

— Моя мамуся. — відказала дитина. Тоді я зрозуміла, який великий вплив на душу дитини має жива віра рідної матері. Жоден місіонер не навчить любові до Бога так, як мама.

Від святого євангелиста Матея довідуємося про дуже цікаву сцену. Ісус, втомлений цілоденною працею, хоче відпочити. Але до Нього прийшли матері з дітьми. Напевно, апостоли просили їх прийти пізніше, проте Спаситель промовив: «Облиште дітей і не забороняйте їм приходити до мене, бо таких є Царство Небесне». Скільки любові, доброти і ласкавості виявляє Він! Його Серце завжди відкрите для них. Христос брав їх на руки, благословляв, пригортав до Свого Серця. Бачимо, як різні групи людей горнулися до Ісуса: батьки, апостоли, недужі. Але хто найближче до Нього? Можливо, апостоли? Ні, апостоли біля Христа, а діти на Його руках. А хто сьогодні у церкві найближче стоїть біля Спасителя? Діти. А коли є процесії, хто йде одразу за Євхаристійним Ісусом і несе квіти? Звичайно, діти. Малі діти найбільше подібні до Нього, бо їхні душі ще не заплямовані гріхами. У них є щось таке, чого не мають права згубити люди, які хочуть осягнути Небо. Вони мають бути простими, як діти, повними довіри, багатими на добро і чистоту, щирість і послух. Лише такі люди увійдуть до

■ *...бо таких є Царство Небесне*

Царства Небесного.

Дорогі батьки, не занедбуйте християнського виховання своїх дітей вчіть їх молитися, разом клякайте до спільної молитви, ведіть до храму, а колись втішатиметеся плодами своєї праці. Другий Ватиканський Собор навчає: «Діти ж, як живі члени сім'ї, на свій лад причиняються до освячення батьків. Вдячністю, побожністю і довір'ям відповідатимуть на добродійства батьків, і допомагатимуть їм по-синівськи в труднощах, і в самотності похилого віку» [«Радість і надія», 48].

А ось які думки з цього приводу висловлює митрополит А. Шептицький: «Найважливіша справа для Церкви, народу й родин, щоб діти були добре виховані... Щоб той обов'язок виховання дітей як слід виконати, пам'ятайте на мою так часто повторювану раду: спільно моліться рано й увечір вголос. При вас і мала дитина, яка ще нічого не розуміє, привикне до молитви, вслухаючися в слова «Отченашу» і «Символу віри». А кожне слово важливе, кожне слово є дверима до неба; воно підносить душу з болота матеріального життя і повсякденної злоби, біди й нужди до чогось вищого, святого, чистого до Бога, до того життя, що нам його дає благодать Ісуса Христа. Тому кожне слово молитви нехай буде проказане голосно, виразно, з глибоким переконанням, з душею, зверненою до неба та відверненою від гріха».

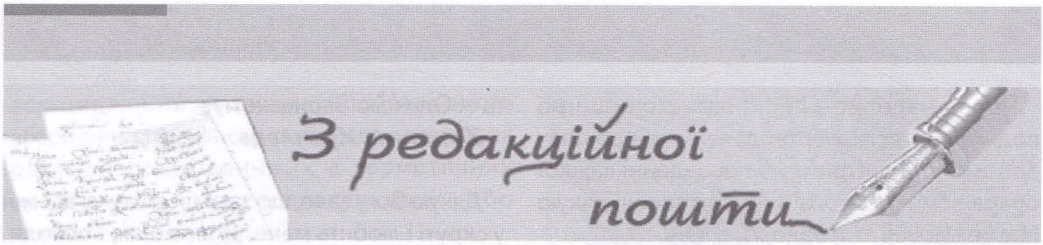

Пише до Вас Кобрин Надія Мирославівна. Хочу розповісти про чудеса, які сталися зі мною. До мене в 2003 році потрапила «Дев'ятниця до Божого милосердя і апостола Тадея». Розпочавши її читати, я не вірила, що це правда, що ці молитви можуть здійснювати чудеса. На той час я була вагітна на третьому місяці і навчалася у двох вузах заочно. Я переконалася, що у важких, особливо безнадійних обставинах порятунок приходить, і молитви ці допомагають. Їх чують на небесах. Я легко народила свою дитину (про що я попередньо просила св. Юду-Тадея), щасливо здавала сесію за сесією.

Сьогодні моєму синові 4 рочки, і я вже закінчила один ВНЗ. Тепер навчаюсь у другому вузі на 6 курсі й далі продовжую читати молитви. Протягом цього часу, з дня, коли до мене потрапила ця книжечка, я відчуваю над собою опіку Всевишнього. Я вірю, що коли б у мене не було цієї книжки, моє життя склалося б по-іншому.

З повагою Кобрин І. М.

В одній молодій сім'ї, яка розпочала свій бізнес, настала скрута. Бо з праці двох рук дуже важко віддавати кредит, який взяли у банку. А віддавали вони із різних заробітків: чоловік робив столярку, а у вільний час із жінкою знімали і робили відеофільми. Та в час посту відеозйомки припинилися, чоловік залишився без замовлень. Кредит треба платити щомісяця по п'ятсот доларів. Позичити теж не могли, бо скрізь були у боргах. Молода сім'я кинулась продавати машину, а продати не так легко і не так швидко. Кожний день ставав нестерпним, підходив час сплати у банк. Молода сім'я і її батьки ревно почали молитись до св. Юди-Тадея. Рівно через дев'ять днів прийшла допомога. Рідний вуйко дружини продав хату і позичив гроші, щоб занесли у банк. Трохи згодом відкупив у них машину і молода сім'я змогла віддавати позику в банк і продовжити розвивати свою справу.

Тому кожний з нас, коли опиниться у важкому горі чи скруті, може зробити постанову, що за вислухання святим Тадеєм його прохання, в подяку за отриману ласку внесе якесь пожертвування перед його іконою і вишле письмову подяку з описом отриманої ласки. Що ми й зробили.

подружжя NN

Висловлюю велику і щиру подяку святому апостолу Юді-Тадею, якому Бог уділив ласку, щоб своїм могутнім заступництвом приходив на допомогу у безнадійних обставинах. Я дуже часто звертаюся з проханням, щоб Юда-Тадей допоміг мені, і завжди отримую допомогу.

Я найняла 12 Служб Божих, щоб Юда-Тадей допоміг нашій Україні здобути свободу. І я вірю, що він вимолив у Господа нашого Ісуса Христа, щоб була стабільність у нашій країні, мир і злагода.

Коли Майдан переміг, це було чудо, що не пролилося жодної краплі крові. І ще прошу, щоб Бог допоміг демократичним силам керувати.

Я вірю, що не лише я молилася до апостола Юди-Тадея, це молилася більша частина українців.

Великий апостоле Юдо-Тадею, в ім'я Ісуса благаю, стань в помочі нашій коаліції, щоб ніякі вороги не зруйнували її.

Лисейко Лідія Дем'янівна,
м. Одеса

Через часопис «Місіонар» хочу щиро подякувати всім жертводавцям за грошову допомогу та підтримку у проведенні важкої операції моєї дорогої матусі, а також дякую Матінці Божій за її оздоровлення.

Марічка Ковбас,
с. Малі Заліщики,
Бучацький р-н

«На сторінках часопису хочу висловити подяку за здачу сесії без талонів св. Юді-Тадею, св. Юрію, св. Миколаю Чернецькому та о. Олексію Зарицькому».

Христина Курилець

Дякую Богу за те, що завжди допомагає мені у скруті і любить мене. Допоможи, Господи, подолати усі труднощі і віднайти спокій.

Богдана, м. Львів

На сторінках часопису «Місіонар» висловлюю свою найщирішу подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Марті за отримані ласки.

Ірина, м. Золочів

ЗРОБІТЬ ВАШ ПОГЛЯД НА СВІТ ЯСКРАВІШИМ!

«Мистецтво — духовний код мого народу, спрямований у Вічність»

Середньовічною свідомістю світло сприймалося як уособлення божества. А картини з кольорового скла здавалися приголомшуючими і нестримно притягуючими ілюстраціями. Дійсно ВІТРАЖ — це сюжетно-декоративна чи орнаментальна композиція з матеріалу, що пропускає світло.

Поєднання архітектури нашого старовинного княжого міста Лева, з чудовими різнокольоровими візерунками із скла, на яких зображенні різні сюжети з Біблії, чи мальовнича галицька природа, зупинить не тільки митця, але звичайну людину. Декілька хвилин перебуваючи у сакральній архітектурі, чи, запашній кав'ярні, сонячне проміння яке проходить через вітраж пронизує нас до глибини серця і ти немов би перебуваєш в гармонії якої тобі не вистарчає, пробуджуючись немов зі сну ти знову мандруєш своєю стежинкою. І коли тобі тяжко ти знову повертаєшся на це місце, яке милує твоє око цей чудовий вітраж. Дійсно теологи приписували вітражам здатність просвітлювати душу людини й утримувати його від зла.

Місто Львів можна вважати столицею українського вітражу: саме тут зосереджена найбільша в Україні частка збережених історичних примірників, а місцева Академія Мистецтв від моменту свого заснування створила потужну школу сучасного вітражного мистецтва.

«Art-Studio LWP» — один із лідерів виробництва художнього вітражу в Україні. Досвід роботи розпочався 1998 року. За цей час ми отримуємо схвальні відгуки на щорічних регіональних і загальноукраїнських професійних виставках. Сьогодні наша продукція конкурує з найкращими взірцями світового вітражного мистецтва. Географія замовлень — від Акапулько(Мексика) до Донецька (Україна).

Сучасна виробнича база нашого підприємства запорука культури виробництва вітражів на рівні світових стандартів, а школа львівського вітражу гарантія їх мистецької якості.

Вітражі у виконанні фірми дають можливість значно покращити акустичні можливості об'єкту, зберегти сталі температурні режими і додаткове

заощадження теплоенергії. Надійність зберігання вітражних виробів підвищується за рахунок розміщення їх в герметичних склопакетах металопластикових або алюмінієвих конструкцій.

В асортименті продукції нашого підприємства вітражні композиції для вікон, дверей, меблів, вітражні панно, плафони, світильники, вітражні аплікації для дзеркал, вітражне декорування сакральних об'єктів, ексклюзивні вітражні роботи різних категорій складності *(від простого геометричного орнаменту до складних фігурних композицій)*, вітражі гнутої конфігурації під будь-який радіус, вітражі з художнім розписом, вставками з фасетованого скла. Для виробництва вітражів «Art-Studio LWP» використовує високоякісне кольорове скло від відомих закордонних фірм-виробників.

Слід утверджувати величне середовище, яке будується на істині і любові нації, в якому немає місця байдужості, що руйнує не тільки красу навколишнього світу, а й спустошує душу людини, відбирає віру, надію, любов.

■ *Вітражна композиція-ікона для вікон*

ЛІКАР ІЗ ЛАВРОВА

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Ця подія, пов'язана з Лаврівським монастирем отців Василіян, яку я запам'ятав з уст старшого чоловіка у Самборі, відбулася наприкінці XIX століття.

Сім'я Гойданюків вже давно шукала пастуха для своєї худоби. Іван і Марта були роботящими людьми, а дітей не мали. Про це знали всі у селі Великосілля, але з бідних родин ніхто не хотів віддати своїх дітей на службу Гойданкам, бо вважали їх занадто вимогливими у праці. Тож аж у сусідньому селі, в Соснівці, Іван вирішив зустрітись з бідною вдовою, яка виховувала своїх двох дітей і хлопчика-сироту своєї родички. Ідучи біля двору вдови, Іван побачив, як вона працювала з дітьми на городі і звернувся до неї:

— Дай вам, Боже, щастя!

— Дякую за добре слово, і вам нехай щастить! відповіла жінка, випроставшись від праці.

— Хотілося б, щоб я вас ощасливив, а ви мене. Ось що, дивлюся я на ваших діточок і думаю, як то Бог одних обдаровує дітьми, а інші цього щастя не мають.

— Яке тут щастя? Горе та тільки, відповіла

жінка.

— О ні, я саме хочу спитати вас, чи не віддали б ви свого хлопчика до мене худобину пасти? запитав Іван.

Жінка мовчала, не знаючи, що відповісти, а гість чекав відповіді, і після його прохань, вона розговорилася:

Петрусь сирота, до школи не ходив і не вміє читати, а тут потрібно і одягнути і нагодувати... Не знаю, що вам сказати.

— У мене він скривдженим не буде. Я вірую в Бога і по-Божому буду його виховувати. Тож обдумайте і добре зважте все, а через тиждень я до вас знову навідаюсь, бо я готовий взяти його навіть за свого... говорив відверто Іван.

— Я вже всі букви знаю і читати трохи вмію, обізвався Петрусь, слухаючи всю цю розмову.

— Я не сумніваюся, що з тебе буде добрий господар, промовив Іван і погладив хлопчика по голові. Молися і будеш щасливим у Бога.

А за тиждень Петрусь, за згодою своєї тітки, служив у Гойданюків. Він звикав до своїх господарів і був їм слухняний. Вже наступного дня йому доручили пасти худобу на пасовиську під лісом. Дві корови, два бички і двоє телят,

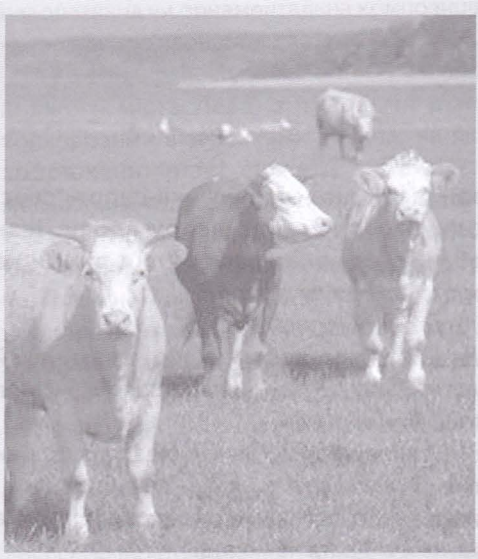

■ *йому доручили пасти худобу на пасовиську*

за яких він відповідав, для Петруся стали основним заняттям.

Він довго не міг звикнути до нових господарів. Марта привчала його до нових порядків, а це: ввечері швидко лягати спати і вранці підніматись, щоб раніше за всіх у селі виганяти пасти худобу. Іван знову ж вимагав, щоб Петрусь як ввечері, так і вранці ніколи не опускав молитви. Петрусь був слухняний і слухався своїх господарів, хоч у душі часто був незадоволений таким життям.

Літо проминуло швидко і настала зима. Петрусь у всьому допомагав Іванові в господарці, а ввечері обидва сідали біля свічки і навчалися грамоти. В скорому часі Петрусь виявляв неабиякі здібності, навчився читати і писати. Він незабаром вже читав молитовник, який залишила його мати як пам'ятку з Лаврівського монастиря. Цей молитовник, який завжди нагадував йому його добру матір, він беріг усе своє життя. А згодом вивчив церковнослов'янську азбуку і читав Псалтир. Та тут найбільше виникало непорозумінь. Не розуміючи старослов'янської мови, часто запитував у свого господаря, що означає те чи інше слово, на що Іван не завжди давав правдиву відповідь, іноді кажучи:

Це мова церковна і ми її не розуміємо, але ти сприймай все це як Божі слова, і якщо не розумієш, однак молишся щиро, то Бог тебе вислухає і у всьому, що попросиш, не відмовить Він тобі. Цю мову розуміють тільки священики, а люди з давніх часів моляться так з вірою у своєму серці.

Петрусь більше не запитував значення незрозумілих слів і читав молитовник, навіть деколи вголос, а вранці і ввечері відчитував щоденні молитви, які він знав уже напам'ять.

Як тільки проминула зима і земля зазеленіла травою, Петрусь з перших днів виганяв худобину на пасовисько. З собою він завжди брав молитовник і з натхненням молився серед мальовничої природи біля річки Лининки. Зелений луг, квіточки різного зілля, ліс і поле надихали

його душу до розуміння Вічного Творця Бога. Коли вдивлявся в синє небо, йому здавалося, що ось з небес Він бачить і його, малого хлопчика. Інколи він довго вдивлявся в небо, щоб побачити там свою добру матір. Молячись, він навіть розмовляв з нею.

В середині літа, на свято верховних апостолів Петра і Павла, пастухи з давніх часів вже зранку гостилися між собою. Матері вже звечора готували своїм дітям ласощі: свіжі пампушки, масло, сир, мед, вишневий чи чорничний напій і таке інше. Вранці пастухи, вигнавши свою худобу на пасовисько, у визначеному підготованому місці сідали разом до спільної трапези. Перед тим всі разом молилися, а після трапези співали пісні. На жаль, Петрусь випасав своїх корів окремо від гурту, тож і сам гостився.

Сьогодні як ніколи, він швидко прокинувся, коли тільки-но з'явилися перші світанкові промені сонечка, найперше щиро помолився, а після прочитаних молитов пошепки говорив: «Господи, дозволь мені збагнути напрямок мого життя. Хоч важко мені доводиться і кожен день приносить невдячність моїх господарів, але життя, попри терпіння, є гарне, як цей світанок».

До кімнатки Петруся увійшла господиня:

— Я тобі приготувала сніданок, хоч ти і не заслуговуєш його. Жаліються на тебе, що шкоду робиш чужим полям. Стережи худобу, а то будемо шукати іншого пастуха. А, так, вітаю тебе з іменинами, бажаю тобі щастя!

Був теплий літній день. Свіжа роса обмивала босі ноги Петрусеві, зелена трава обтирала їх, а ясне сонечко обсушувало. Не зважаючи на дорікання господині, Петрусь як ніколи мав піднесений настрій. Сьогодні іменини, тож і сніданок на славу.

Після смачного сніданку Петрусь, подякувавши Богові, ліг і вдивлявся в небо, милуючись хмарами, думаючи: «Ось там, мабуть, моя мати споглядає на мене». Він і сам не відчув, як очі закрились і заснув.

■ *був теплий літній день*

Пробудився Петрусь, як сонце вже піднялося високо, а худоби не було. Спросоння він не знав, куди бігти, де шукати корів, бичків, телят. Та вибігши на горбок, він побачив, як виганяв його худобу з вівса якийсь чоловік. Петрусь зрозумів, що власник поля тепер худобину пожене на своє обійстя. Овес на полі був весь потолочений.

— Це вже мені так не минеться. Що робити? Куди йти? Все одно знайдуть мене. А що далі? роздумував хлопчина, йдучи до лісу.

У лісі Петрусь, присів на траву і думав про свою самотність. З очей потекли сльози. Вдивляючись в небо, промовив:

Боже, у всіх є батьки, а до кого мені йти? Хто мене тепер візьме? Після роздумів він витягнув з кишені молитовник і щиро молився. «Боже, допоможи мені!» — сказав після молитви, перехрестившись. І тут у нього промайнула думка: «А що, як податися у монастир до Лаврова? Там хлопці навчаються. Можливо, і я там чогось навчився б. Але в мене грошей немає і ніхто мене туди не прийме».

Петрусь ходив лісом аж до вечора. Нарвавши трави, він зібрався ночувати. З'ївши

кусок хліба, що залишився від ранку, напившись із річки води, як стемніло, ліг на траву і заснув. Пробудився, як вже зійшло сонце. І знову почав цей день Петрусь з молитви. Він вирішив йти до монастиря.

Перед обідом Петрусь вже був у монастирі і навіть просив у ігумена, щоб той прийняв його до монастиря на навчання, так як при монастирі була загальноосвітня школа, яку провадили отці Василіяни. Йому відмовили. В монастир не могли прийняти, оскільки у хлопця був не той вік. В школу приймали тільки з початком навчального року за протекцією пароха. Петрусь приходив до церкви і був на усіх богослужіннях. Він підходив до молодших братів-монахів і говорив, що хоче вчитися у Лаврівській школі, що йому подобається монаше життя. Брати йому співчували, але нічим не могли допомогти. Розуміючи, що він голодний, виносили йому харчі. Лише ввечері Петрусь залишив монастир і вийшов на толоку, де стояли копиці монастирського сіна. Тут, у сіні, робив собі нішу і лягав спати, а вранці, обтрусивши сіно, знову ішов до церкви. Про випадок з худобою нікому не розповідав, знаючи, що за це його не похвалять, а ще й сповістять господарям, яким він служив. Його за скромність не проганяли з монастиря і церкви. Він навіть допомагав братам працювати у полі, а за це брати виносили йому харчі, що навіть не завжди знав про це отець ігумен. Йому подобалися монахи-брати і монастирське життя, а особливо в неділю, коли приходило до церкви багато людей.

Але одного разу йому ігумен монастиря сказав:

— Не крутися тут, а йди до свого дому і прийдеш восени зі своїми родичами. Тоді ми приймемо тебе на навчання.

Петрусь, почувши це, знову пішов на толоку до своєї копиці, де він зробив собі хатку, але вже не приходив до монастиря. Брати про це

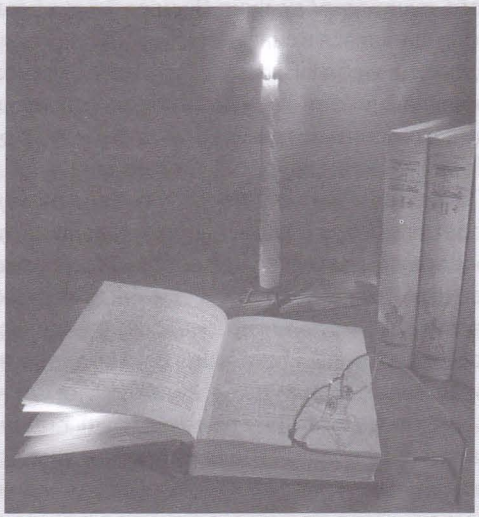

■ *закінчив гімназію, медичний факультет у Відні, захистив докторат... став знаменитим лікарем*

знали і виносили йому щось їсти. Саме в цей час проводив візитацію по монастирях протоігумен Галицької провінції отців Василіян отець Климентій Сарницький. Він заїхав до Лаврова. Йому ігумен розповів про хлопчину, який покинув свій дім і не хоче повертатися до нього, а хоче вчитися у монастирській школі. Протоігумен вирішив зустрітися з хлопчиком.

Саме тоді, коли підійшов до копиці отець Климентій, Петрусь читав вголос свій молитовник, як це молилися брати у монастирі.

Постоявши над ним ззаду, слухаючи дзвінкий голос Петруся, він запитав:

— А ти що тут робиш?

— Слава Ісусу Христу! відповів перелякано Петрусь.

— Я ж тобі говорив, щоб йшов додому, сказав сердито ігумен.

Та тут Петрусь почав просити їх обох:

— Не проганяйте мене. Якщо ви не хочете, щоб я вчився, то я буду помагати вам у монастирі. Що скажете, все буду робити. Дрова буду рубати, воду буду носити, картоплю чистити, посуд мити, тільки не проганяйте мене. Навіть спати буду надворі.

Протоігумен, почувши все це, запитав його:

— А ти в якій школі навчався?

— Ніде я не навчався, відповів Петрусь.

— А хто тебе навчив читати? Я бачив, як ти читав молитовник.

Сам навчився. Мені показували букви, і я їх запам'ятав, а потім по складах навчився читати. Цей молитовник я вже знаю напам'ять, і тут він почав напам'ять говорити молитви з молитовника.

— А звідки ти взяв цей молитовник?

— Це моя мама колись купила його у Лаврові на відпусті, а як вона померла, то я його взяв собі і почав вчитися читати. А тепер я не маю батьків, ні свого дому... розповідав з жалем Петрусь.

І тут отець протоігумен запитав його:

— Що ти знаєш про Бога?

— Бог є всемогутній. Він є у Тройці Святій. Бог Отець нас сотворив, Бог Син нас відкупив, а Бог Дух Святий нас просвічує.

— Хлопчику, ти будеш вчитися. Але тут ти повинен слухатися, Тоді він звернувся до ігумена монастиря:

— Візьміть його до монастиря, а потім, як почнеться навчання, включите його до другого класу, бо він вже вміє читати, і, на мою думку, є досить здібним.

Петрусь був щасливий. Його очі наповнилися радістю, і він почав прибирати свій пожиток із сіна біля копиці.

В монастирі Петруся поселили в окрему келію, і він до початку навчального року повинен був помагати працівникам на кухні. Хлопчик був слухняним і покірно виконував всі роботи, які йому доручали. Крім того, він ретельно брав участь у богослужіннях. Його полюбили брати і сприяли йому у майбутньому навчанні.

У вересні почалися студії. Вже з перших днів Петрусь виявляв неабиякий хист до навчання. Протягом року він закінчував по два класи, так що через деякий час наздогнав своїх ровесників. Його успіхами цікавився отець протоігумен Климентій Сарницький, і після закінчення школи Петра направили на навчання до Бучацького монастиря. Він і тут серед учнів був найздібнішим. Особливо подобалися йому природничі науки.

А після закінчення Бучацької Василіянської гімназії знайшовся фундатор для навчання в університеті у Львові. Зі Львова направили його вчитися до Відня на медичний факультет Віденського університету, який він успішно закінчив, і пізніше захистив докторат та став знаменитим лікарем.

Іван та Марта Гойданюки довго переживали, де подівся їхній пастушок. За нього постійно молилися і замовляли Служби Божі, навіть до Лаврова передавали. Але, коли дізналися, що він навчається у Лаврівській школі, були раді і навіть до монастиря привозили картоплю, муку й інші продукти. Стрічаючись з Петрусем, вони не згадували про шкоду, яку він їм вчинив, не доглянувши корів. Петрусеві було незручно і, коли він одного разу вибачався, Іван відразу ж почав говорити про щось інше, щоб не ранити серця свого колишнього слуги. Він погладив його по голові та поцілував, обіймаючи. Весь час Іван, наскільки був спроможний, виділяв гроші зі своїх статків на монастир.

Петро як відомий лікар, у Відні став також придворним лікарем цісарської родини Габсбургів, але він ніколи не забував свого коріння і свого обряду. Приїжджаючи до своєї оселі, він завжди відвідував отців Василіян в Лаврові і підтримував їх своїми щедрими пожертвами. Від цісаря Франца-Йосифа II він отримав почесну нагороду, але найбільшу нагороду, мабуть, отримав від Царя Небесного — Ісуса Христа за безкорисне служіння своїм ближнім, за що його поважали не лише у Відні, але й у Галичині.

На жаль, цю розповідь я чув сорок років тому і прізвища його не знаю. Добре було б, якби хтось дослідив цього правдивість цього оповідання.

КРОСВОРД «ПРОРОК ІСАЯ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

(Три крапки замініть словом із книги пророка Ісаї, що належить до Старого Завіту)

По горизонталі: 4. Слово про ..., що уздрів Ісая, син Амоса. 7. Замість міді я принесу ..., замість заліза принесу срібло. 8. Старець і знатний — то голова; а ... що навчає неправди, то хвіст. 11. Земля під своїми мешканцями споганіла, бо вони переступили закон, порушили устав, зламали ... відвічний. 12. Найбільший з усіх пророків Ізраїля, Ісая, ... «Книги пророка Ісаї». 13. Ті ж, що на Господа вповають, відновлюють сили, немов ..., здіймають крила, біжать, не знають утоми, ідуть уперед, не знемагають. 14. ... тим, що зло добром звуть, а добро злом. 17. Тієї ж ночі вийшов ... Господній. 18. Чи це ж те ваше веселе ..., що його початок сягає у дні днедавні. 21. Всяке тіло — трава, і вся його краса, мов ... в полі. 22. І ... не буде більше світити. 23. Один одного в народі утискатиме, кожен свого сусіда; ... устане на старого, нікчема — на знатного.

По вертикалі: 1. ... твоє було б, мов річка, а справедливість твоя — як хвилі в морі. 2. О, Господи! Ти нам ... даруєш. 3. Навчіться ... чинити, шукайте правди. 5. Тоді в Господі ти знайдеш свою ... . 6. Бо ... Сирії Дамаск. 9. Скажіте: Щасливий ..., бо він споживатиме плоди своїх учинків. 10. Назва одного із розділів книги пророка Ісаї «... щодо Єгипту та Етіопії». 15. Серце царя й народу затремтіло, як тремтить ... в лісі від вітру. 16. Прийде ... дням твого смутку. 19. На Господа покладайтесь повіки, бо Господь — ... вічна. 20. Щоб прикрасити ... моєї святині.

ВІДПОВІДІ НА ЧАЙНВОРД «СВЯТІ КИРИЛО І МЕТОДІЙ» ЗА ТРАВЕНЬ 2008 Р.:

1. Іван. 2. Наука. 3. Абетка. 4.Апостол. 5. Лев. 6. Велеград. 7. Дар. 8. Ростислав. 9. Віра. 10. Архієпископ. 11. Псалтир. 12. Рим. 13. Мова.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ», ЗА ЧЕРВЕНЬ 2008 Р.:

По горизонталі: 5. Ласка. 6. Страх. 9. Честь. 10. Фірта. 11. Доказ. 14. Влада. 15. Життя. 18. Хрест. 19. Лікар. 21. Слуга. 25. Тепло. 26. Велич. 27. Свято. 28. Отець.

По вертикалі: 1. Щастя. 2. Павло. 3. Іскра. 4. Надія. 7. Неділя. 8. Втрата. 12. Радість. 13. Джерело. 16. Процес. 17. Заклик. 20. Слово. 22. Любов. 23. Голос. 24. Серце.

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Слава Ісусу Христу! Надворі найспекотніші місяці року — час відпочинку та літніх канікул. Час мандрівок і незабутніх вражень. І байдуже, де ти його проведеш. Головне у відпочинку — це мати гарну компанію. Коли поруч батьки, родичі чи друзі. І ви вибралися за місто відпочити біля вогню, на березі озера, моря чи у лісі. Заночувати запланували у наметах. А тут — дощ, і доводиться проводити цілі години чи, навіть, день у палатці, то, звичайно, спочатку у намет ховається ентузіазм. Під кущиком мокне гарний настрій. Усмішка, за компанію, заховалася зі сонечком за хмаркою. А у твої товариші напрошується розчарування з того, що відпочинок не вдався.

Але, друже, перестань зволожувати слізьми і так мокру землю. «А що робити у таких випадках?», — запитаєш ти. Почни з того, що відшукаєш ентузіазм у

■ *ХРИСТОС відпочиває разом з діточками*

■ *Гарного відпочинку, настрою та пригод!*

закамарках свого намету. Саме там, у безладі, під теплим спальником він і ховається. Далі запроси у свій намет гарний настрій, який так і залишається мокнути під кущем. Нехай він, за чашкою запашного теплого чаю, стане незамінним другом. На аромат чаю та веселі історії усмішка прилине у твоє серце і замінить на деякий час сонечко. І не дивуйся, якщо раптом сонне сонечко вигляне із пухнастої перини хмарок і захоче приєднатися до вашої веселої компанії. Бо ж для того, щоб відпочинок вдався, потрібно так мало: запросити Ісуса, поділитися з тим, з ким відпочиваєш любов'ю і теплотою серця, застановитися над тим, що поруч найрідніші люди, а ця ситуація допоможе вам зблизитися через спільну молитву, співтерпіння та щирі розмови під покровом ночі, яка вивідує таємниці. То хіба не прекрасно, коли падає дощ, а поруч рука друга та животворяще слово Боже?

А якщо тебе не спіткає така «халепа», то насолоджуйся прекрасною сонячною теплою погодою і не забувай, хто спричинився до того, щоб принести тепло у твоє життя — це Бог, який створив цей світ з любові до тебе. Якщо захочеш, можеш запросити у відпочинок і «Місіонарчика». Він не займе багато місця, але розкаже тобі багато цікавого та корисного, веселого та приємного. І якщо ти забудеш свій гарний настрій і він мокнутиме під кущем, то «Місіонарчик» поділиться з тобою своїм.

Гарного відпочинку, настрою та пригод! Ісус любить тебе і мандрує разом з тобою. Ти пам'ятаєш про це?

ВІДГАДАЙТЕ!

А. ПОПЕРЕЧНИЙ
«Дзвіночок»

Перше було у Тетері,
Не мав Брюховецький.
Друге мали вже оба
Й весь народ стрілецький.

Третє мають ниви й степи,
Має й село Джурин,
А *четверте* мав Мазепа,
Не має Батурин.

П'яте має Україна,
Не має вечеря,
Шосте має Брюховецький,
Не має Тетеря.

Усе разом дорогий знак
Дітям України. —
Хто дотепний, відгадає
За дві-три хвилини.

(гетьман)

ШАНУЙ БАТЬКА ТВОГО ТА МАТІР ТВОЮ

Чи бувало таке, що мама просила тебе щось зробити чи не робити, але ти її не послухав? Чи бачив ти реакцію своєї матері? Як думаєш, коли Ісусик був маленьким, Він слухав своїх батьків?

Думаю, що Він був найчемнішою дитиною і виконував волю своїх батьків. Він допомагав Марії та Йосифові у господарстві, виконував їхні доручення і робив усе, щоб полегшити трудне їхнє життя. Так робить любляче серце, яке воліє забрати клопоти на себе, аби було краще іншому. Але найперше Ісус постійно виконував волю свого Отця, який послав Його у цей світ, щоб показати приклад, виявити безмежну любов та звільнити нас від гріха.

Ісус, будучи Богом, не повинен був виконувати буденні справи, слухатися звичайних людей і допомагати їм у буденних клопотах. Він міг мати усе, чого тільки захотів. Але що відбувається?

Він отримує усе, чого бажає — шанує батьків, приносить їм радість, полегшує перебування на землі, тішить батьківське серце безпосередньою турботою та піклуванням. Сам Бог показує нам, як ми повинні любити своїх батьки і якими важливими вони є у нашому житті. Не сумніваюся в тому, що найприємнішим у житті Ісуса було дивитися на спокійну та усміхнену свою Матір.

Тобі, напевне, пригадався випадок, коли Ісус загубився, Матір Його шукала і знайшла у храмі. Святе Письмо оповідає про тривогу та смуток Марії. Вона у ту хвилину думала про те, що втратила найцінніший скарб у своєму житті, вбачала і свою провину у тому, що недогледіла Ісуса. Вона докоряє Йому за непослух.

Так і ти для матері є тим найціннішим даром, який їй подарував Бог. Її завдання і покликання — берегти тебе. Тому, коли ти починаєш губитися, то вона переживає невимовну тривогу, сум та безпорадність. Бачить свою провину і це болить їй найдужче. Мама докоряє тобі не через якісь власні переживання та тривоги, а з любові і турботи про тебе. У такі хвилини говорить любляче материнське серце, яке співпереживає з тобою кожну хвилину твого життя. Поділяє, так як Марія з Ісусом, усі радісні та болісні хвилини.

А ти пам'ятаєш, що заспокоїло Матір Ісуса? Його відповідь, що Він виконує волю Отця. Материнське серце спокійне тільки тоді, коли серце її дитини (твоє серденько!) перебуває з Богом і виконує Його волю. А це означає, що ти повинен виконувати Божу волю, дотримуючись Його Заповідей.

А Бог заповідає нам шанувати матір та батька, як це робив Він. Його Божа любов була безмежною, простою та покірною. Пам'ятаєш, що Ісус був теслею, як і Його опікун Йосиф. Це практичний вияв Його любові. Тобі не обов'язково обирати таку

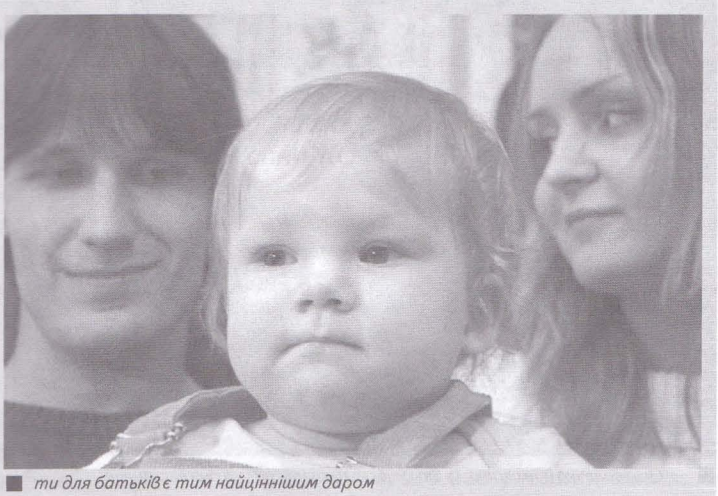

■ *ти для батьків є тим найціннішим даром*

ж професію, яку мають твої батьки. Але подумай над тим, чим можеш полегшити їхнє життя? Підказую, почни з того, що вислухаєш їхні просьби.

А тепер ти підкажи мені, якими мають бути наступні кроки, щоб досягнути кінцевого пункту — материнської усмішки.

ОПОВІДАННЯ

Це надзвичайно цікаве та повчальне оповіданнячко, яке на наші неодноразові прохання та заклики поділитися своїми часом та досвідом, надіслала нам наша подружка Оксанка Козачок. За що ми висловлюємо найщиріші вітання з дебютом у нашому часописі та щиру подяку за вислухане прохання. Успіхів на творчій ниві!

ВСЕ РОБИ З БОГОМ

То було літо. Сонце тільки-но вийшло з-за лісу і почало наливати небо різними барвами. Недалеко, за кущами, почувся голос солов'я.

Маленький хлопчик грався у пісочку.

Люди, виганяючи корів на пасовисько, запримітили хлопця і стали гукати:

— Ти чому так рано вибрався? Невже хочеш побудувати якийсь палац?

— Та хотілося б, та ніяк не виходить, — сказав трохи зажурено хлопчина.

— А чому так рано встав?

— Та кажуть, що хто рано встає, тому Бог дає — от я і пробудився так рано.

— А чи молився вже? — питають.

— Ще не встиг, — відповів заклопотано хлопчик.

— Е, хлопче, щоби щось від Бога отримати, треба спочатку щиро попросити.

Люди поросходилися,а Михайликові так нічого і не вдавалося зробити. І тут він пригадав пораду людей. Трошки відійшов і почав молитися, просячи: «Ісусе, прости мені і допоможи збудувати замок. А якщо Ти на мене справді образився, то знай, що всі старання я жертвую Тобі».

Вже сонце почало заходити і виливати на небо свої найчервоніші барви.

— Ось і сонечко йде спати, і я втомився, — казав, позіхаючи Михайлик. Та не зважаючи на втому, він подякував Богові за допомогу.

Здаля чулося мукання корів. А на Михайликовому подвір'ї стояв збудований королівський палац з усім двором навкруги.

Є таке прислів'я: «Без Бога — ані до порога». Завжди все роби з Богом — і тоді тобі неодмінно пощастить.

■ *— Ось і сонечко йде спати, і я втомився, — казав, позіхаючи Михайлик*

У НАШІЙ ПОШТІ

«Слава Ісусу Христу! Дорогий «Місіонарчику», я щиро вдячний за складанку. Коли я її склав, то вийшов дуже гарний образ хрещення Ісуса в ріці Йордані. Мені дуже сподобалося.

Дякую також за цікавий кросворд.

Дотримуватися першої Заповіді означає: старатися щоденно, вранці і ввечері, відмовляти молитви, добре вчитися, допомагати прибирати у квартирі, слухатися старших, поважати вчителів, не вірити у забобони, не забути попросити Божого благословення, коли виходиш з дому, носити на грудях хрестик, в неприємних випадках просити у Господа: «Господи помилуй», не дивитися мультиків з привидами, нікого не проклинати.

Олег ОЛЕСЬКО

Любий Олежику, я бачу ти добре призадумався над першою Заповіддю і даєш нам практичні поради, як можна виявляти свою любов до Бога. Ти наводиш вже відомі поради і такі, які мені, думаю і більшості наших читачів, доводиться чути вперше або які ми призабули. Ми забуваємо просити благословення при виході з дому. Носимо хрестик, і коли хтось каже: «Заховай хрестик», — тут і ховаємо. Хоча він має пригадувати тому, хто його носить і тому, хто на нього дивиться про велику жертву Ісуса з любові до нас. Тому ми не повинні ховати його. Новинкою для мене стала твоя порада не дивитися мультиків з привидами. Від тепер я пригадуватиму твою цінну пораду, коли дивитимуся мультики. Дякую тобі за неї і за всі інші, не менш цінні поради. Намагайся призадумуватися над усіма Заповідями та Словами Ісуса. Вони відкриватимуть й інші можливі шляхи любові. Хай щастить тобі у цій справі.

«Дорогий «Місіонарчику», пишу до тебе знову, бо ти став моїм найкращим приятелем. Ти, як завжди, тішиш мене своїми оповіданнями і кросвордами. Дякую тобі за це.

Ти просиш дати відповіді допитливому синові. Я вважаю, що «любити всім серцем» означає, що не потрібно заплямовувати своє серце гріхами. Гріх — це брудна цяточка на нашому світлому серденьку. Потрібно у своє серце прийняти Бога і з Ним ходити у безневинності і любити свого Творця, слухаючи Його Слова.

На запитання «всією душею своєю» я відповіла б так: куди піде наша душа залежить тільки від нас. Потрібно не бути з поганою компанією, бо від неї ми наберемося лихого. Частіше ходити до церкви нікому не зашкодить, бо тільки там душа може звернутися до Господа і віддати Йому належну хвалу.

«Любити всією силою своєю», на мою думку, означає щось робити, а не скласти руки і мріяти, що добро само прийде. Більше присвячувати свою працю Богові і тоді, з любові до нас, Бог зсилатиме нам багато ласк. Під час праці не забувати про Бога, що нас сотворив і дав життя, житло і здоров'я, і щодня зсилає на людей свої ласки.

Оксана КОЗАЧОК

Люба Оксанко, рада, що «Місіонарчик» став твоїм найкращим другом і може тебе чимось потішити, — це для нього найприємніша річ.

Найбільше, що мені сподобалося у твоїй відповіді для допитливого сина, це твій заклик до дій, до зміни на краще. Багато людей зараз розчаровані і не вірять, що можуть щось перемінити. Але ти добре знаєш, що все у наших силах,

коли ми крокуємо по житті з Богом. Добре, що є такі світлі серденька, які пригадують нам про цю нашу силу. З любові до ближнього і світу, на славу Божу, з Божою допомогою ми зможемо запалити цей світ любов'ю. Чи не так?

Мене насторожило те, що пишеш, щоб не бути з поганою компанією. А хто як не ти повинна зробити все для того, щоб вони пізнали Бога, полюбили Його, взнали, який Він добрий? Ти все це знаєш, а вони поки ні. І ти покликана донести Його світло.

Це, звичайно, не означає піддаватися їхньому впливові, наслідувати їх. Не повинна гарячково доводити це їм. А всього-на-всього полюбити, показати добрий приклад, помолитися за них, допомогти при потребі і віддати їх під опіку Богові. Вони такі, бо відчувають брак любові, уваги та турботи. Якщо ти зможеш їм це дати, то вони переміняться. Бо Господь допоможе тобі у цьому. Пам'ятаєш, яку пораду даєш у своєму оповіданні? Постарайся дотримуватися її, — і завтра ти запалиш вогонь Божої любові у ще одному серденьку.

НА КОНКУРС «СЛОВО МАЙБУТНЬОГО»

КАЗКА ПРО ДІВЧИНКУ ХРИСТИНКУ ТА ПРО ЗОЛОТУ ВЕРХІВКУ ДЕРЕВА

Іринка ПАЛЯНИЦЯ

Жила собі одна родина. Довго у них не було дітей. Якось в неділю пішли вони до храму на свято Миколая. Там зібралося багато діточок, які очікували подарунків від свого улюбленого Святого.

■ *Христинка росла-виростала*

Наступного дня чоловік і жінка прокинулися чомусь дуже рано і відразу поспішили до дверей. Їм здалося, що там хтось плаче. Але, коли підійшли ближче, то побачили дитину у сповитку. Вони здивувалися і зраділи водночас, бо дуже мріяли про дітей. Оскільки ця родина любила Христа, то назвали дівчинку Христинкою.

Христинка росла-виростала. Одного разу батьки відпустили дівчинку гуляти на подвір'я та помилуватися осіннім днем. Христинка йшла і побачила на дереві золоте сяйво верхівки. Вона підійшла ближче. Двоє хлопців хотіли дістати золоту верхівку, яка щоразу відхилялася. Коли Христинка наблизилася до них, то хлопчики почали втікати. Вони розповіли усім, що ця дівчинка має надзвичайну силу. Але насправді — це була сила доброти та золотої верхівки дерева, що з'єднувала Землю з Небом.

ЗА МОВУ ПОТРІБНО БОРОТИСЯ

Анастасія ХМІЛЯР-ЛЬВІВСЬКА

Коли людина прийшла у цей світ, то Бог нагородив її найбільшим даром — мовою. Без мови людина не змогла б стати величною. Мова допомогла людині розвинути цивілізації, дотягнутися до зірок, заспівати пісню.

На зорі людства існували лише добрі слова — Божі. Минали тисячоліття, мінялися люди, від безсилля з'явилася злість. Негативні емоції породжували погані, не гідні людини слова. Ці слова, як бур'ян, проростали у душах окремих людей. Вони точили їх і руйнували зсередини. Погані слова пристосувалися серед барвистого поля красивих слів. Мовчали, коли бачили, що безсилі. Вступали у бій, коли відчували силу.

Так на світі живуть погані і добрі слова. Завжди між світлом і темрявою точиться війна. А на війні як на війні: сьогодні наступає зло, а завтра перемагає добро. У кожної сили свої правила, свої уподобання, свої закони. Не можуть хороші слова примиритися з тим, що поруч з ними живуть погані, які калічать людей.

З такою ситуацією серед людства треба боротися, — сказало Будь Ласка.

— Безперечно! Це криза, погодилося слово Прошу.

— Потрібно рятувати ситуацію, — сказало слово Дякую.

— Так, я погоджуюся. Але як це зробити? — запитало слово Вибачте.

— Потрібно відмити погані слова в джерельній воді! — рішуче відказало — слово Вдячність.

— Мий чи не мий, а всіх не перемиєш, міркувало слово Мудрість. Я бачу вихід у тому, щоб у серцях поганих людей поселити такі дієслова: Любити, Надіятися, Вірити, — продовжувало воно.

Тисячі добрих, хороших, щирих та щедрих слів погодилися із таким рішенням. Адже ці слова три істини святі. Лише так можна зцілити незцілених, вилікувати хворих раз і назавжди, викорінити брудне та погане із людської мови. Дієслова Любити, Надіятися, Вірити мають магічну силу, і вони зроблять чудо: зцілять душу та тіло людей, які полюбляють брутальні слова. Пройде час, і переможе чисте, світле, Боже!

Звертаюся до всіх, хто любить матір і батька, хто любить свою Батьківщину і своїх дітей, хто в молитві звертається до Бога: шануйте і плекайте свою мову, борітеся за її чистоту і святість.

■ *...чисте, світле, Боже!*

СПРАВЖНЯ КРАСА

Анастасія ХМІЛЯР-ЛЬВІВСЬКА

Жив собі музикант, який обожнював красу, але понад усе любив музику. Він міг годинами, забувши про їжу, грати на скрипці. Як буває у казках, його покохала красива дівчина. Деякий час музикант милувався нею і творив прекрасні музичні твори, а потім зник. Його натура вимагала нових вражень, і він пішов їх шукати.

Минули роки, марніла краса від смутку, але дівчина, не втрачаючи надії, чекала свого музиканта.

Одного разу хтось постукав у двері. Відчинивши їх, вона побачила на порозі сліпого. Важко було знайти в обличчі чоловіка знайомі риси. Але серце підказало, що це був він — музикант. Радості дівчини не було меж. І навіть те, що музикант осліп, не здавалося їй трагедією, бо він не міг побачити, як зів'яла її краса. Головне, що вони разом.

Її коханий був нещасний. Якось він поділився своєю заповітною мрією: написати музику, яка повинна стати окрасою його життя. Задум визрів давно, він внутрішньо відчував ту музику, але ця сліпота... О, якби він знову став зрячим! Можна було б покласти ноти на партитуру... Ця музика могла б стати шедевром!.. Її виконували б виконувати найкращі симфонічні оркестри!.. Його ім'я могло б стати знаменитим!..

Казка є казкою, а дівчина, звичайно, знайшла чарівні ліки. Але тут її душу почали бентежити сумніви. Що буде з нею, коли музикант побачить, що краса її зникла? Чи не залишиться вона знову самотньою?

О любляче жіноче серце! Своєю рукою вона змочила вії цілющим бальзамом і зібралася піти назавжди.

Але відбулося чудо! У той момент, коли музикант прозрів, до неї повернулася її краса. І він знову не міг відірвати від неї очей...

А якби не чарівне перетворення? Невже він виявився б настільки сліпим, що не побачив би краси її душі, якій не підвладні ні час, ні горе? Справжня краса народжується із серця!

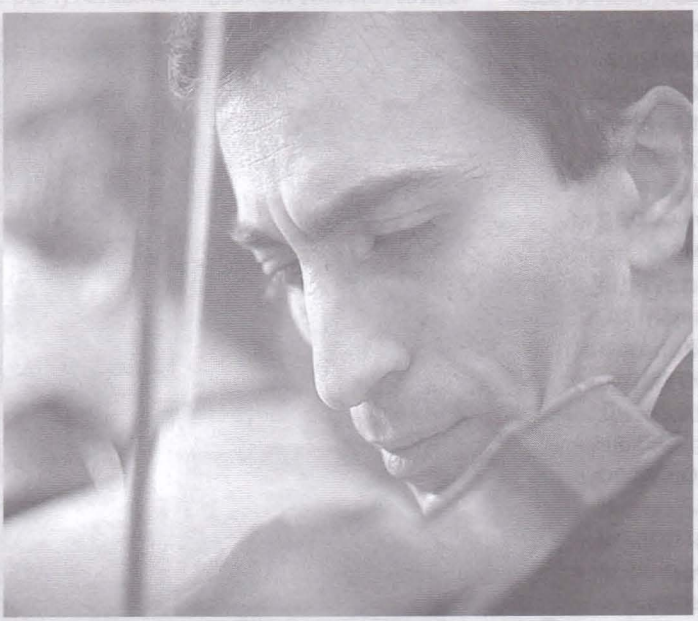

■ *Жив собі музикант, який понад усе любив музику*

ДЕ УКРАЇНА?
(ЗБІРНА ДЕКЛАМАЦІЯ)

Юрій ШКРУМЕЛЯК
«Дзвіночок»

Україна в давній славі,
В козацьких пригодах,
На заквітчаних левадах,
В рідних синіх водах.

Україна в тих долинах
І високих горах,
На степах буйних, широких
У гаях, у борах.

Україна в білих селах,
У густих садочках,
У хрещатому барвінку,
У синіх квіточках.

Україна на яворах
Пташкою співає,
На стрілецькії могили
Голову схиляє.

Україна в чорноземі,
Що родить пшеницю, —
В глибинах, що дають нафту
І сіль — сировицю.

Україна в рідній мові
І в пісні прекрасній, —
Україна в рідній школі,
В майбутності ясній.

Україна в чистих хатах,
І в сільській церковці,
У дитячому серденьку,
В розумній головці.

Україна в ясних зорях,
В сонці, що над нами, —
І в очах добрячих, ясних
Рідненької мами.

МИ ВСІ ДІТИ УКРАЇНСЬКІ
(ЗБІРНА ДЕКЛАМАЦІЯ)

Ми всі діти українські,
Український славний рід,
Дбаймо, щоб про нас маленьких
Добра слава йшла у світ.

Дбаймо, щоб той скарб любови,
Що нам Бог в серця вселив,
Рідну землю й рідний нарід
Прикрасив і збагатив.

Свої здібності і сили
Розвиваймо раз-у-раз,
Щоб народу була втіха,
І щоб користь була з нас.

Будьмо пильні у науці,
Будьмо чесні у ділах,
Будьмо смілі та відважні,
І не думаймо про страх!

В своїх починах змагаймо
До добра і до краси,
Будьмо чисті тілом, духом,
Ще чистіші від роси.

Все, що рідне, хай нам буде
Найдорожче і святе,
Рідна віра, рідна мова,
Рідний край наш над усе!

Щоб про це ми не забули
Ні на хвилю, ні на мить,
Хай Господь Святий із неба
Нас малих благословить!

ВАЖНА ПРИЧИНА
(АНЕКДОТ)

«Дзвіночок»

— Чого плачеш, Ромку?
— Бо Оля вбила муху!
— То плачеш за мушкою?
— Ні, — але Оля вбила муху на моїй шиї...

КРОСВОРД «КАЗКОВИЙ»

Підготувала Соломія КОРНИЧ

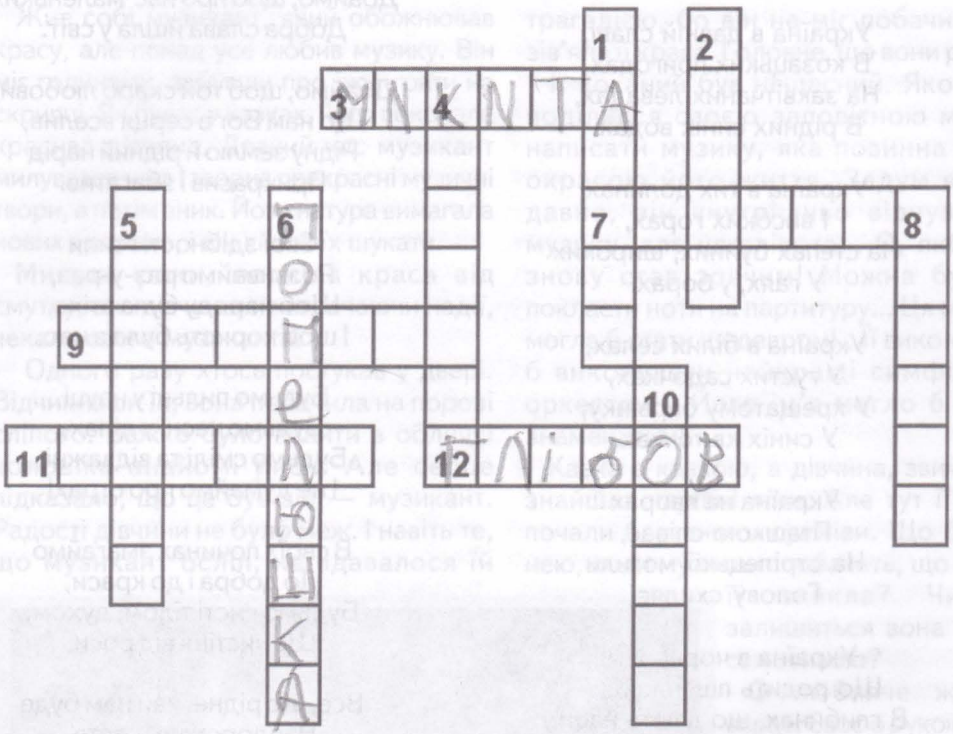

По горизонталі: 3. Ім'я Лиса з відомої казки Івана Франка. 7. Відома чеська письменниця Божена..., яка написала «Золоту книгу казок» та «Срібну книгу казок». 9. Французький письменник Антуан де Сент-..., автор «Маленького принца». 11. Предмет, який допоміг хороброму солдатові з казки Г. Х. Андерсена здобути красуню-принцесу. 12. Відомий український байкар.

По вертикалі: 1. Казкова країна, вигадана англійським письменником К. С. Люїсом, 2. Німецькі брати-філологи Якоб та Вільгельм... Казки, записані ними, часто бувають страшні, однак дуже цікаві. 4. Англійський письменник Джозеф Редьярд... Автор «Мауглі», «Книги джунглів». 5. Англійський письменник Чарльз..., автор казки «Чарівна кісточка». 6. Ця казкова героїня загубила на балу свій черевичок. 8. Шведська письменниця ... Ліндгрен, автор «Пеппі Довгоїпанчохи», «Трьох повістей про Малого і Карлсона, що живе на даху» та інших чудових дитячих книжок. 10. Відома українська письменниця, яка писала також для дітей. Її псевдонім Марко ...

■ НОВІ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ■

Марія Вальторта
Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа (8 том)
– Львів: Місіонер, 2007. – 468 с.

У багатотомному виданні описів містичних видінь італійки-християнки Марії Вальторти «Богочоловік» детально відображено життя Ісуса Христа, Його Матері, апостолів, учнів та учениць. У восьмому томі йдеться про третій рік прилюдного життя Ісуса. Христос продовжує завойовувати душі й серця людей, сміливо протистоїть фарисеям, навертає невірних, зцілює хворих, навчає спраглих Божого слова.

У книзі показане остаточне падіння Юди Іскаріота — незважаючи на всі зусилля Ісуса вберегти учня від фатального кроку, Юда вже ступив на шлях зради, хоча лицемірно це маскує. Ісус знову відвідує ті місцевості, де побував раніше, і прощається з мешканцями. Він також зустрічається зі Своєю Матір'ю, просить Її допомоги і молитов.

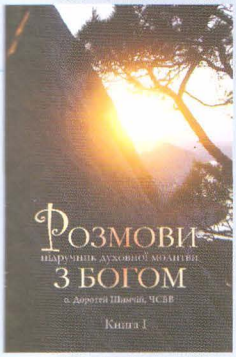

о. Доротей Шимчій, ЧСВВ
Розмови з Богом. Підручник духовної молитви Книга І
– Львів: Місіонер, 2008. – 184 с.

Серед щоденної життєвої суєти і круговерту подій кожен християнин все-таки повинен знаходити час для застанови і призадуми над правдами віри, Христовими повченнями, аналізом своїх вчинків та життя. Книга «Розмови з Богом» є добрим помічником і порадником для таких застанов і не лише підручним розважань, але також підручником християнського життя.

Ансельм Ґрюн
Віра християн.
– Львів: Місіонер, 2008. – 178 с.

У цій книзі відомий німецький богослов зусебіч розглядає віру християн у контексті світових релігій.

Мирон Дацко, о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Вічне в любові. Хорові твори
– Львів: Місіонер, 2008. – 60 с.

До збірника ввійшли нові оригінальні твори, написані в творчій співдружності поета о. Василя Мендруня, ЧСВВ та композитора Мирона Дацка. Сподіваємося, що вони сподобаються численним любителям хорового співу.

Мирон Дацко, о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Серце підношу і руки.
Духовні твори в обробці для мішаного хору.
– Львів: Місіонер, 2008. – 56 с.

Це збірка обробок духовних творів для мішаного хору. Написана на основі видання «Церковні пісні» 1989 року. Сподіваємось, що вона збагатить репертуар церковних хорових колективів.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40, м. Львів 79019
тел.: 8 (032) 272-90-80, тел. моб.: 8 (095) 260-21-57
shop@missioner.com.ua

У липні вийдуть друком енцикліки Святішого Отця Слуги Божого Івана Павла II:
Іван Павло II «Апостоли слов'ян», Іван Павло II «Відкупитель людини»
Іван Павло II «З праці своєї», Іван Павло II «Мати Відкупителя»

МИСТЕЦТВО У ЗАЛІЗІ

ПІДКРЕСЛІТЬ КРАСУ ВАШОЇ БУДІВЛІ!

вироби із заліза,

вітражні елементи

облагороднять і прикрасять

храми, каплиці, домівки,

нададуть їм

неперевершеного

стилю і краси

Проспект Свободи, 6 *(у дворі)*; тел.: (032) 298 66 46; (032) 297 16 01; e-mail: olga.d08@mail.ru